

BIBLIATANULMÁNYOK

Krisztussal a tűzpróbában

Írta: *Gavin Anthony*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2022. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2021

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: A pásztor tűzpróbája	4
2. tanulmány: A jövő tűzpróbái	9
3. tanulmány: A kalitka	15
4. tanulmány: Az aranyműves arca	22
5. tanulmány: Fullasztó hőség	27
6. tanulmány: Teljes erővel a küzdelemben	33
7. tanulmány: Elpusztíthatatlan reménység	40
8. tanulmány: Látni a láthatatlant	46
9. tanulmány: Isten dicsőségére élni	52
10. tanulmány: Szelíden a tűzpróbában	58
11. tanulmány: Várakozni a kemencében	64
12. tanulmány: Meghalni, mint a mag	69
13. tanulmány: Krisztus a tűzpróbában	75

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

A pásztor tűzpróbája

Alapige: Zsoltárok 23:3

Igeszakaszok: Zsoltárok 23; Róma 12:18-21

Áttekintés

Ebben a negyedévben egy hosszú, de nagyon fontos utazást kezdünk el. Azt próbáljuk megfejteni, mi értelme a szenvedésnek, a gonoszságnak és a halálnak. Igen, a szenvedést lehet úgy tanulmányozni, mint az emberi lét egy különálló jelenségét; lehet kutatni tudományos vagy pszichológiai szempontból az érzékelés, az érzelmek, a következmények alapján. A Biblia értelmezése azonban mélyebb. Megismerjük belőle a szenvedés eredetét, amely felmenti Istent a felelősség alól, hogy Ő hozta volna be azt a világunkba, és a Biblia azt is bemutatja, hogyan használja fel a fejlődésünk, győzelmünk és örök életünk érdekében. Ha az életet egy utazásnak tekintjük, a 23. zsoltár a legjobb starthely, mert egy ösvényt mutat be. Végigkísér életünk hegyein és völgyein. Ami pedig még fontosabb: valaki vezet ezen az úton. Ez a valaki pedig több mint kísérő: Ő a gondoskodó, szeretetteljes Pásztor. Az utazásunkkal, hegyeinkkel, völgyeinkkel kapcsolatos legfontosabb kérdések a következők: Ismerjük-e a Pásztort? Bízunk-e benne, történjék is bármi és vezessen bárhová?

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány három fő témára helyez hangsúlyt.

1. Fontos érteni, hogy életünk egy utazás, ami különféle kanyarokat vesz.
2. Azt is lényeges szem előtt tartani, hogy ez az ösvény nem össze-vissza kanyarog. Isten a Vezetőnk és Pásztorunk, aki időnként engedi, hogy cikkcakkban haladjunk, vagy éppen erős karral vezet át a szenvedés és halál völgyein. Azt azonban bizonyosan nem várja el, hogy vakon menjünk az úton. Ígéretekkkel biztosít, bátorít, miszerint üdvösségre vezet minket.
3. Életünk olvasztótégelyeit nem éljük túl, ha nem bízunk Pásztorunkban, aki átvezet azokon.

Kommentár

A két ösvény

Életünk egy bibliai kép szerint olyan, mint egy sokféle tájon át kanyargó út. Pályája születésünktől halálunkig tart. Nem egy, hanem két ösvény van. Az első a jó út, az igazság útja (Péld 8:20), ami a jóléthez és az élethez vezet (Zsolt 1:2-3), mert maga Isten teszi simává (Péld 2:8; Ézs 26:7). Akik az igazság ösvényén járnak, azokat Isten Igéje vezérli, amely lámpásként világít lábuk előtt, amikor az élet sötét (Zsolt 119:105). Itt egyre világosabb lesz, egészen a teljes délig (Péld 4:18). Akik ezen járnak, életük minden területén Uruknek ismerik el Istent (Péld 3:5-6). Habár az életre vezet ez az út, de keskeny és kevesen járnak rajta (Mt 7:14). A második ösvény a rossz, bűnös út. Ez a széles út, ami gonoszsághoz, felületes élethez, végül halálhoz vezet (Zsolt 1:4-5; Péld 14:12; Mt 7:13).

Életünk útjai mind ott vannak Isten előtt, Ő vizsgálja meg azokat (Péld 5:21). Így figyelmeztet: „*Ne lépj a hitetlenek útjára, a gonoszok ösvényén ne járj*” (Péld 4:14; lásd még Zsolt 1:1)! Ha valaki ezen jár, Isten hívja, hogy térjen a jó útra: „*Élek én - ezt mondja az én Uram, az ÚR -, hogy nem gyönyörködöm a gonosz halálában, hanem abban, hogy a gonosz megtérjen az útjáról, és éljen. Térjetekek meg, térjetekek meg gonosz útjaitokról! Miért halnátok meg, ó, Izráel háza*” (Ez 33:11)?

E rövid bibliatanulmányból az alábbi következtetéseket vonhatjuk le:

1. Igen, mindkét út vége meghatározott: az igazság útja élethez vezet, a gonoszság útja pedig halálhoz. Azonban az, hogy melyiken járunk, a mi döntésünkön múlik. 2. Ha úgy döntünk, az előbbin, Isten ígéri, hogy élni fogunk. Keskeny, sötét hegyeken vagy völgyeken vezethet keresztül, és több fényre, táplálékra, kitartásra, türelemre és erőre van szükségünk, de vége a világosság, boldogság és élet. Ézsaiás prófétán keresztül Isten azt ígéri a benne bízóknak, hogy kiépített ösvény lesz számukra, amelyen könnyű járni: „*Kiépített út lesz ott, egy út, amelyet szent útnak hívnak. Nem jár rajta tisztátalan, hiszen csak azoké ez, akik ezen az úton járnak. Az együgyűek sem tévednek el rajta*” (Ézs 35:8).

A vallás mint út

Keleti világnézetekhez hasonlóan a Biblia is útként, utazásként ábrázolja a „vallást”. „*Énók háromszáz esztendeig az Istennel járt*” (1Móz 5:22). Mikeás próféta megjövendöli, hogy lesz idő, amikor sokan eljönnek a világ

minden sarkából, és ezt mondják: „Gyertek, menjünk föl az ÚR hegyére..., hogy tanítson minket útjaira, és az ő ösvényein járassunk!... Mert ha minden nép a maga istenének nevében jár is, mi az ÚRnak, Istenünknek nevében járunk örökkön-örökké” (Mik 4:2, 5). Isten arra kéri gyermekeit, hogy járjanak hűségesen őelőtte (1Kir 3:14; 9:4; Péld 10:9; Zak 3:7). Amikor pedig letérnek az ösvényről, visszahívja őket: „Így szól az ÚR: Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalmat találjatok lelketeknek” (Jer 6:16)!

Az éppen megszülető kereszténységet először így nevezték: „az Út” (ApCsel 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22), vagy „az üdvösség útja” (ApCsel 16:17). Apollós „oktatásban részesült az Úr útjáról”, és még alaposabb tanítást kapott, miközben azon járt (ApCsel 18:25-26). Pál apostol szintén „az úton való járással” kapcsolja össze a vallást, és hangsúlyozza, hogy a keresztények többé ne járjanak úgy, „ahogy a pogányok járnak elméjük hiábavalóságában” (Ef 4:17). János apostol int, hogy járjunk Isten parancsolataiban és az Ő szeretetében (2Jn 1:6).

Jézus kijelentette önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14:6). Az „út”, az „igazság” és az „élet” együtt alkotják a keresztény hit főbb oszlopait. Feltehetjük a kérdést: Fontos-e még ma is a keresztény hit? Jelenleg is időszerű? Igaz, hogy a kereszténység történelme tele van hitehagyással, túlkapasokkal, csalásokkal és korrupcióval, sokszor letért Krisztus útjáról. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne létezne az igazság útja, amit követhetünk. Jézus ott marad az ösvényen, és Ő ígéri nekünk, hogy útja az igazság útja, amely az életre, örök életre vezet. Nem csupán Ő maga az út, hanem – ahogy magáról mondja – Ő a jó Pásztor is (Jn 10:11). Mit jelent ez? Így magyarázza: „Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim” (Jn 10:14) – beleértve a más aklokban lévőket is (lásd Jn 10:16). Ám még ennél is többet tett. Jézus, mint „jó pásztor... életét adja a juhokért” (Jn 10:11; lásd még 10:15), örök életet ad nekik, nem vesznek el soha és senki sem ragadja ki őket a kezéből (Jn 10:28). Keskeny az út és vannak olvasztótégelyek is, de ez az élethez vezet egyetlen és legjobb út (ApCsel 4:12), Pásztorunk pedig végigvezet rajta.

A vallás angol meghatározása és fogalma („religion”) a latin *re* (újra) és *ligare* (kapcsolódni, kötődni) szavakból származik. (Jelentése: újra össze-

kapcsolódni.) Bár ez a nyugati keresztény környezetben alakult így, a kifejezésnek bibliai szempontból is értelme van. Össze lehet fűzni a vallással kapcsolatos biblikus képpel, az „úttal” és az „utazással”. Amikor az emberiség a romlás útjára lépett, elvesztettük az Istennel való kapcsolatunkat. A vallás az a folyamat, amelynek segítségével az ember helyreállíthatja a közösségét Istennel. Ám hogyan valósul ez meg? Amennyiben a vallás valóban „út” vagy „utazás”, akkor az nem valami időtlen, történelmen kívüli jelenség, mint a pogány mitológiai vagy filozófiai hitrendszerekben. A bibliai nézet szerint a vallás (vagy az embernek az Istennel való ismételt összekapcsolódása) időben és térben történő folyamat. Személyes, történelmi utazás úgy Isten, mint az ember számára. Isten ott találkozik velünk, ahol vagyunk: a történelmünkben. Egy másik különbség a pogány és bibliai vallások között az, hogy az előbbiben az embereknek maguknak kell megtisztítaniuk az utat önmaguk számára. Így találhatnak oda az istenek világába, nyerhetik el kegyeiket, kapcsolódhatnak hozzájuk, hogy aztán ellophassák titkaikat, talán éppen az örök élet titkát. A Biblia vallásában azonban éppen az ellenkezője igaz: maga Isten tisztítja meg az utat előttünk. Elénk jön, keres, hogy megmentsen, visszavezessen az élet útjára, visszahozzon önmagához. Ő maga az Út, a Vezető és a Pásztor. Velünk jár a völgyben, vezet az ösvényen, hogy újra megtaláljuk a közösséget vele. Ez Isten vallása, a kegyelem vallása!

Gyakorlati alkalmazás

1. Vizsgáljuk meg életünk útját! Melyik ösvényen vagyunk? Mit tehetünk azért, hogy biztosan az igazság ösvényén járjunk, ami az örök életre vezet?
2. Találkoztunk olyanokkal, akik éppen az ellenkező irányba vezető úton mennek? Mit tehetünk azért, hogy másoknak is segíthessünk Jézus útját választani?
3. Bízhatunk abban, hogy Pásztorunk átvezet az élet tűzpróbáin, mert mielőtt megengedi, hogy átmenjünk azokon, Ő már áthaladt rajtuk. Azonban van egy nagyon fontos különbség az Ő tűzpróbája és a miénk között. Sok próbát mi magunk okozunk, vagy mások, esetleg a bűn általános következményei miatt kerülünk beléjük. A Pásztornak viszont mi okoztuk a tűzpróbát, és Ő áldozatként vállalta azt helyettünk, mint Megváltónk. Ennek megértése hogyan segít át bennünket a szenvedéseken?

A 11 ÉVES MEGSZÁLLOTT

Írta: Andrew McChesney

Eduardo izzadva és lihegve szaladt, egyenesen a konyha felé véve az irányt. Elfelejtette a zuhanyzást, csak az ebédre gondolt. Figyelmen kívül hagyta az idegent is, aki a nappaliban várakozott, hogy kifessék a körmét. Az édesanya egy szépségszalont működtetett, manikúrt és hajvágást vállalt. Mielőtt a fiú a konyhába ért volna, 12 éves testvére megállította: „Ülj le és csillapodj le” - mondta.

Eduardo engedelmesen leült az előszobai székre. Ekkor azonban egy gonosz sikoly hagyta el az ajkait. Fialat teste rángatózni kezdett. Az anya a fiúhoz sietett. Eduardo szájából mély, torz hang szólalt meg, azt mondta az anyának, hogy adja át neki a fiát, vagy végig kell néznie a halálát.

Az édesanya elkezdett sírni. Az idegen a nappaliban odamenet hozzá és ezt mondta: „Ne félj, a fiad ki lett választva, hogy a csoportunk tagja legyen. Én egy candomblé vezető vagyok.” A candomblé vallás azt tanítja, hogy az istenek szellemei megszállhatják az embereket. Eduardót megszállta az idegent körülvevő gonosz szellemek egyike.

Az édesanya elvitte a fiát a candomblé templomba, ahol bevezették a szellemimádatba. Később főpap lett. A gonosz lelkek megtiltották neki, hogy átkot mondjon hetednapi adventistákra és egyéb protestánsokra, mert szerintük ők védettek, és ha mégis megteszi, elveszítheti erejét. Még szóba sem állhatott velük.

Eduardo élettársi kapcsolatot létesített Sidilene Silva de Oliveirával, és született egy fiuk, Eduardo Junior. Az élet békésen telt egészen addig a napig, amíg Junior azt nem mondta, hogy csatlakozni akar a Hetednapi Adventista Egyházhoz.

A jövő tűzpróbái

Alapige: 1Péter 4:12-13

Igeszakaszok: Jeremiás 9:7-16; Róma 1:21-32; 2Korinthus 12:7-12; 4:12-19; 1Péter 5:8-11

Áttekintés

Bevezetés: Péter életében az egyik próba a másikat követte. Hideg éjszákön küzdött a tó tajtékozó hullámaival, hogy eltartsa a családját. Küzdött a keserű önvád hullámaival, miután elárulta Urát. Küzdött a bizonytalanság hullámaival, miután börtönbe került az evangélium hirdetéséért. Küzdött a feszültség hullámaival, miközben az induló keresztény egyház alapításán dolgozott. Tanuló lett a szenvedés iskolájában. Ám mivel próbáit ok-okozati összefüggésekből vezette le, nem tudott növekedni a tapasztalatai által. Azt viszont tanulgatta, mi a szenvedés szerepe egyrészt Isten megváltói művében, másrészt saját személyes reménységében. Arra irányultak a próbái, hogy azt tegye és azzá legyen, ami Isten akarata számára. Mivel Péter igencsak szakértő a szenvedések és próbák területén, a leginkább alkalmas arra, hogy ezen a héten tanítson minket. Heti tanulmányunk a tűzpróbák néhány típusára világít rá: próbák, amelyeket Sátán okoz; próbák, amelyeket mi okozunk magunknak a bűneinkkel; próbák, amelyeket Isten használ fel megtisztításunkra, jellemünk alakítására; valamint az érettség próbái. E tűzpróbák mindegyikének megvan a forrása (Sátán, mi magunk vagy Isten), és rendelkezésre állnak a megoldás feltételei, úgy mint a válaszok is.

A tanulmány témái: Az e heti tanulmány két fő témára helyezi a hangsúlyt.

1. A szenvedés jelen van bűnössé lett világunkban, és nekünk, keresztényeknek is meg kell tanulnunk kezelni és tanulni belőle.
2. Továbbá saját lelki életünk sáfaraiként is meg kell tanulnunk különbséget tenni a próbák és a szenvedés típusai között. Ez segítségünkre lesz abban, hogy kezeljük az életünkben adódó krízishelyzeteket és levonjuk a legbölcsebb tanulságokat.

Kommentár

Krisztussal együtt szenvedni

1Pt 4:12-13 versében Péter két fontos témával kelti fel a figyelmünket. Először is mit ért azon, hogy ne lepődjünk meg, ha életünk során tűzpróba ér? A gonoszság és a bűn betolakodtak Isten teremtésének rendjébe. Az eredeti terv szerint ezek nem természetes elemei a biológiai vagy erkölcsi életnek. Nem szabad megengednünk magunknak, hogy hozzászokjunk a bűnhöz, vagy a teremtett világa részének tekintsük azt. A gonoszság és a bűn nem tart örökké, eljön az idő, amikor Isten véget vet mindannak.

Péter itt azt közli, hogy az ember bűnbeesése után mindenütt jelen van a világban a bűn, a gonoszság, a szenvedés és a halál. Ahhoz, hogy túléljünk ebben a világban, el kell fogadnunk, hogy ez az új realitás – bár csak ideiglenesen, de – jelen van. Nem élhetünk állandó szorongásban, minden pillanatban rettegve, mikor történik valami szörnyűség velünk. Viszont tudnunk kell, hogy ha mégis bekövetkezik, az a bűn következménye.

Ebből a szempontból a készenlét a következőket jelenti: 1) tudatában vagyunk a nagy küzdelemnek; 2) folyamatosan közösséget ápolunk Istennel imában és általa, ahogyan Ő kinyilatkoztatja magát nekünk; 3) támaszkodunk lelki gondolkodású barátainkra, akik bölcsen, együttérzően, biblikus módon vigasztalhatnak és támogathatnak bennünket a szenvedés idején.

Továbbá mit ért Péter azon, hogy örvendezzünk, ha részünk van Krisztus szenvedéseiben? Első levelében hangsúlyozza Krisztus szenvedését. Az 1. fejezetben Krisztus első eljövételének teljes eseményét – ahogy azt a Szentlélek megjövendöli – „Krisztus szenvedéseinek” nevezi (1Pt 1:11). A 2. fejezetben kifejti, hogy Jézus igazságtalanul szenvedett, mert Ő a szenvedő Szolga, akiről Ézsaiás 53. fejezete szól (1Pt 2:21-25). A 3. fejezetben elmondja, hogy „Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pt 3:18). A 4. fejezetben hozzáfűzi, hogy „Krisztus testben szenvedett” (1Pt 4:1), az 5. fejezetben pedig megerősíti, hogy ő maga is szemtanúja volt „Krisztus szenvedésének” (1Pt 5:1).

Péter minden szenvedésünket összefüggésbe hozza Krisztus szenvedésével. Az 1. fejezetben azt mondja a keresztényeknek, hogy örvendezzenek az általa biztosított üdvösségnek, *„noha most, mivel így kell lennie, kissé szomorkodtok különféle kísértések között”* (1Pt 1:6). Ez a szenvedés azonban *„dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak bizonyuljon Jézus Krisztus megjelenésekor”* (1Pt 1:7).

A 2. fejezetben kifejti, hogy igazságtalanul szenvedni kedves dolog Isten előtt (1Pt 2:19-20), Jézus is igazságtalanul szenvedett (1Pt 2:21-25).

A 3. fejezetben folytatja az igazságtalan szenvedés témáját: *„De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok”*, mert *„jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha ez az Isten akarata, mint gonoszt cselekedve”* (1Pt 3:14, 17). Ez azért van így, mert emberi szempontból semmi nem volt igazságos Jézussal szemben, aki igaz létére a nem igazakért halt meg. Viszont éppen ez a cselekedete eredményezi a bűnösök üdvösségét és a jó végkifejletet Isten és a világegyetem számára. Ugyanez igaz a mi szenvedésünkre is, amit keresztényként átélünk; nincs abban semmi igazságos, hogy azért szenvedünk, mert keresztények vagyunk, de az ilyen szenvedés mégis áldásunkra válhat, ugyanis jellemünk átalakulásához, sok más ember üdvösségéhez vezet és dicsőséget hoz Istennek (1Pt 1:6-7).

A 4. fejezetben Péter kifejti, hogy milyen jó hatása van a szenvedésnek bennünk, és miért áldás számunkra: segít megfegyvelmezni a testünket és a vágyainkat (1Pt 4:1-2). Ám az ilyen lelki, erkölcsi fegyvelmezés nem egyszerűen a különböző bűneink okozta szenvedés következménye (1Pt 4:15). Azért eredményes, mert *„részünk van a Krisztus szenvedéseiben”* (1Pt 4:13), *„mint keresztények szenvedünk”* Isten nevét viselve (1Pt 4:16) és *„Isten akaratából”* szenvedünk (1Pt 4:19).

Az 5. fejezetben Péter emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül, mert a világ minden táján élnek keresztény testvéreink, akik szintén szenvedéseket tapasztalnak (1Pt 5:9). Megvan a bizonyosságunk, hogy Isten kegyelmének és megváltásának szemszögéből ez a szenvedés csak rövid ideig tart (1Pt 5:10).

A felvilágosodás ördöge (1Pt 5:8-11)

Az ördög alakja a történelem folyamán végig valóságos volt a keresztények számára. A reformátorok is valóságosnak tartották a létezését. A felvilágosodás korában és azt követően a filozófusok és teológusok olyan világnézetet építettek, amely tagadta az általuk ismert világon kívül eső személyek vagy jelenségek létezését. Ez a világnézet alapozta meg a mai liberális kereszténységet, ami tagadja az ördög, mint valóságos személy létét. E csoport szerint Sátán csak a gonoszság princípiumának mitikus jelképe. Így a gonoszt ma a tudatlanság eredményének, vagy egy hosszú, erőszakos evolúciós folyamat termékének tartják, amiből az emberiség kiemelkedett. Sátán tehát a materiális, genetikai és szociális determinizmus eredménye. Egyes keresztények még ha elfogadják is az ördög létezését, azt már nehezükre esik elhinni, hogy valóban olyan gonosz és hatalmas, mint ahogyan a Biblia állítja.

A Bibliában hívő keresztényekként mi azonban valóságosnak tartjuk Sátán létezését. Jézus földi életében is valóságos volt, nem csak az elméje sötétjéből előbukkanó szimbólum (lásd pl. Mt 4:1-11). Pál világszemléletében szintén úgy látta a keresztényeket, mint akik harcolnak „*a sötétség világának urai ellen*” (Ef 6:12). Jelen tanulmányunkban Péter emlékeztet arra, hogy óvakodjunk a gonosz támadásaitól (1Pt 5:8). Azonban bármennyire is valóságos személyről van szó, egy keresztény nem az ördögre összpontosít. Igen, tudatában kell lennünk a létezésének, és vigyáznunk kell, hogy ne essünk bele a csapdáiba, de életünk fókusza, lényege és öröme Krisztus és az Ő üdvössége!

Ellen G. White: A szenvedés szerepe a bűnbeesés után

„A vesződéses és gondterhelt életet, amely ettől fogva az ember sorsa lett, Isten szeretetből, fegyelmzésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek és önuralomra tanítsa. Ez benne volt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 34. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Hogyan élhetünk Krisztusra összpontosítva, miközben tudjuk, hogy Sátán valóságos lény, aki aktívan munkálkodik a világban?
2. Azon már nemigen lepődünk meg, hogy a világban sok a szenvedés, de az mindig megdöbben, amikor személyesen kapjuk a próbákat. Létfontosságú felkészülni arra, hogy személyes életünkben is el tudjuk viselni a próbákat és keresztényi módon reagáljunk azokra! A keresztények tudatában vannak a különféle próbáknak és komolyan veszik azokat. Le akarják vonni belőlük a megfelelő tanulságokat. Sokszor próbálnak megbizonyosodni afelől, hogy nem ők a felelősek a személyes életük válságaiért. Betegség esetén például egy keresztény sokkal jobban érzi magát, ha tudja, hogy nem ő az oka a szenvedésének, igaz? Ez a bizonyosság okozza a hatalmas különbséget, hogy hogyan viseli el a keresztény a próbát. Ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy egy saját magunk által okozott betegséget is jogosan lehet a bűn tűzpróbájának tekinteni és akként viselni (1Péter 4. fejezet). Milyen típusú próbákat éltünk át mostanában? Mit tanultunk azokból? Hogyan győztünk?
3. Összpontosítsunk például az érettség próbájára! Milyen módon ismerhetünk rá erre a próbára a saját életünkben? Hogyan segíti elő a szenvedés az érettségünket?

BÁNTALMAZÁS AZ ISKOLÁBAN

Írta: Andrew McChesney

Az édesanya aggódott Junior miatt. Az általában vidám 15 éves fiú feszült és ellenséges lett. Az anyja akarata ellenére beiratkozott capoeira afrikai-brazil harcművészetet tanulni. Amint később kiderült, az iskolában a társai bántalmazták, ezért kezdte el.

Egy nap, amikor az édesanya a fiáért ment az iskolába, kiöntötte lelkét Junior egyik osztálytársa, Clifferson édesanyjának: „Senki nem barátkozik a fiammal.” Néhány nappal később Clifferson meghívta Juniort videójátékozni az otthonukba. Miután egy ideig játszottak, kikapcsolták a gépeket és elkezdtek Jézusról énekelni. Azután kinyitották a Bibliát és arról beszéltek, hogy mit jelent nekik Jézus.

Junior megszerette új barátait és nem maradt el egyetlen összejövetelükről sem. Egy nap Clifferson édesanyja meghívta, hogy menjen el velük az adventista gyülekezetbe. Az édesanyjának nem mondta el, hogy adventista gyülekezetbe megy, csak annyit, hogy kiruccan egy kicsit. Amikor gyakran kiruccant szombatonként, az édesanyja rákérdezett. Ekkor elmondott neki mindent. YouTube videókat mutatott az édesanyjának a szombati istentiszteletekről, aki elkezdte nézni azokat.

Egy szombaton Junior beszámolt arról, hogy egy ember elfogadta Krisztust és megkeresztelkedett. Bejelentette, hogy ő is meg fog keresztelkedni. Egyszer az édesanyja is elkísérte a gyülekezetbe, ahol a lelkész ezt az igét olvasta: „De a gyáváknak és hitetleneknek..., a varázslóknak és bálványimádóknak... megszaz az osztályrésze a tűzzel és kénnel égő tóban” (Jel 21). Az édesanya elgondolkozott azon, hogy ez lesz a sorsa a férjének, ezért elkezdett imádkozni érte.

A kalitka

Alapige: 1Péter 1:6

Igeszakaszok: 2Mózes 14; 15:22-27; 17:1-7; Példabeszédek 3; Lukács 4:1-13; 1Péter 1:6-9

Áttekintés

Múlt héten a próbák különböző fajtáit tanulmányoztuk. Ezen a héten nagytit alá vesszük az érettség próbáit. Közben igaz, hogy a problémáink nagy részét mi okozzuk magunknak, végeredményben azonban Isten az egész világegyetemnek, a nemzetek történelmének és a személyes életünknek is szuverén Ura. Szeretné, ha növekednénk egyénileg, de mint család, mint közösség és mint nemzet is. Esendőségünk miatt a növekedéshez plusz dimenziók szükségesek.

Igen, Isten kegyelemből ment meg bennünket. Igen, Jézus Krisztus helyettes áldozata által igazít meg, amikor hittel elfogadjuk ezt az áldozatot. Kegyelme azonban nem olcsó megoldás, ami megtorpan a kinyilatkoztatás szintjén, hanem nevelő, átalakító erő. Az élet és az üdvösség nem elméleti tapasztalat. Csak akkor növekszünk, ha valóban érezzük jó Atyánk irántunk való feltétlen szeretetét, elkötelezzük magunkat annak fenntartások nélkül visonzására, vele élünk és engedjük, hogy bennünk éljen. Mivel pedig Isten és mi magunk is a kozmikus küzdelem részesei vagyunk, elhatározzuk, hogy az Ő oldalára állunk, hirdetjük az országát, mert megmentett bennünket a bűn és Sátán birodalmából. Isten a seregek Ura, Ő vezet ebben a tapasztalatban, segít a növekedésben és az átalakulásban.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két témát világít meg:

1. Isten átvezet bennünket e bűnbe esett világ küzdelmeiben. Ez vigasztal bennünket, de erőt és bizalmat is ad.
2. Csak úgy növekedünk és alakulunk át, ha elfogadjuk Isten vezetését az élet harcaiban.

Kommentár

„Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”

2019 májusában, júniusában vitát váltott ki, hogy Ferenc pápa hivatalosan támogatta az Úr imádságának megváltoztatását. A „*Ne vígy minket kísértésbe...*” rész helyett az új katolikus fordításban így szerepelt volna a mondat: „Ne engedd, hogy kísértésbe essünk...” A pápa fő érve az volt, hogy a „*Ne vígy minket kísértésbe*” verzió úgy teológiai, mint lelkipásztori szempontból hibás, mert Istent nevezi kísértőnek Sátán helyett. A földi apa sem viszi kísértésbe a fiát – jelentette ki a pápa –, hanem felsegíti, amikor elesik. Érthetőnek hangozhat ez a kísérlet, hogy felmentsük Istent a kísértő szerepből.

Az Úr imájának megváltoztatása azonban nem igazolható. Ahogyan ez, úgy számos más bibliai kifejezés is értelmezési nehézséget okoz. A bibliai hermeneutika és a teológia története arra tanít, hogy meg kell próbálni értelmezni a szöveget és annak üzenetét, nem pedig megváltoztatni a bibliai ígét vagy a fordítást a nehézség áthidalása érdekében.

Mt 6:13 versének és kulcsfontosságú fogalmainak rövid tanulmányozása a közvetlen és tágabb szövegösszefüggés alapján segít jobban megérteni ezt a kifejezést. Az újtestamentumi görögben Mt 6:13 és Lk 11:4 pontosan ugyanazt a megfogalmazást használja: „*ne vígy minket kísértésbe*”. Ahelyett, hogy átfogalmaznánk, vagy újra fordítanánk ezt az igeverset, a jelentését kell megértenünk. A kulcskifejezés a görög „*visz*” ige, az *eispheró* aktív aorisztosz melléknévi igeneves alakja, ami azt jelenti: „bevinni”, „behozni”, „bemutatni” (lásd Henry George Lindell és Robert Scott: *A Greek-English Lexicon*. Oxford, 1996, Clarendon, 497. o.). Nincs tehát itt semmi tévedés vagy félreértelmezés: Jézus azt mondta: „*ne vígy minket kísértésbe*”, nem pedig azt, hogy „ne engedj elesni”. Mt 26:41-ben (lásd még Mk 14:38; Lk 22:40, 46) Jézus úgy jellemzi a kísértést, mint amibe bele lehet jutni, bele lehet esni.

Akik amellet érvelnek, hogy meg kellene változtatni a Miatyánk ezen kifejezését, igazából a „kísértés” szó miatt érzik ezt, hiszen következtetésük szerint Isten nem kísérthet, Ő nem lehet a kísértés forrása. A „kísértés” görög szónak (*peirasmos*) azonban két különböző jelentése van. Az egyik a „kísértés”, ami a bűnre való csábítással kapcsolatos (lásd pl. Mt 26:41; 1Tim 6:9). Ebben az értelemben igaz, hogy Isten nem vezet és

nem is vezethet minket kísértésbe, mert nem Ő a kísértő, ahogyan Jak 1:13-14 világosan megállapítja. A szó másik jelentése: „kísérlet”, „próba”, „megpróbáltatás”, „próbatétel”. Pál betegsége próbatétel volt a galáciabelieknek (Gal 4:14), Péter pedig bátorítja a keresztényeket, hogy ne lepődjenek meg a próbák vagy szenvedések miatt, amelyekbe esnek (Pt 4:12).

Talán Jakab adja meg a kísértés folyamatának legpontosabb magyarázatát, mert ugyanabban a szakaszban a szó mindkét jelentéstartalmát használja. Tanácsa szerint a keresztények örömmel és hosszútűréssel fogadják a próbákat (Jak 1:2, 12), és ne mondják, hogy Isten kísérti őket, mert Ő senkit nem kísért (Jak 1:13). Az ember akkor fordul el Istentől, amikor vonja és édesgeti saját kívánsága (Jak 1:14). Tehát az Újszövetségben a kísértés jelent bűnre való csábítást és próbát/megpróbáltatást is.

Ez a rövid tanulmány segít jobban megértenünk a „*ne vígy minket kísértésbe*” kifejezést. Bár nem Isten a kísértő, viszont átvezet nehéz küzdelmeken. Azért vezet át rajtuk, hogy segítsen gyakorolni a szabadságunkat, növekedjünk a szeretetben és az iránta való elköteleződésben. A próbák által jobban megértjük, megismerjük Őt és önmagunkat a nagy küzdelem történelmének hátterén. Csak amikor valóban megtapasztaljuk a próbákat, akkor tudjuk átélni a szabadságot és a növekedést. Isten arra teremtett minket, hogy tökéletes, boldog világban éljünk és fejlődjünk. A jó és gonosz tudásának fáját azért adta, hogy legyen lehetőségünk a választásra. Nem azért teremtette azt, hogy bűnre csábítsa az emberiséget. Inkább megadta Ádámnak és Évának a lehetőséget, hogy éljenek a szabadságukkal és növekedjenek az iránta való szeretetben és hűségben azáltal, hogy engedelmeskednek parancsainak. Isten látszólag zsákutcába vezette az izraelitákat a Vörös-tengernél, de nem azért, hogy bűnbe csalja őket, hanem így akart segíteni nekik az iránta való bizalomban és szeretetben, valamint közösségi, lelki fegyelmükben növekedni.

Ha az élet nehézségei a nagy küzdelem hátterén csak segítenek a növekedésben, miért tanította Jézus azt, hogy kérjük Istent, ne vigyen át bennünket ezeken a próbákon? Az Úr imájának ez a része a keresztény élet legalább két területével kapcsolatban tanít fontos dolgokat. Először, bármilyen sok áldással jár is a szenvedés, mégsem élvezetes tapasztalat, mert Isten nem szenvedésre alkotott minket. Jézus azért jött, hogy a mi

szenvedésünket és halálunkat vegye magára. Ő maga is ezért imádkozott haláltusájának órájában: „*Abbá, Atyám! Neked minden lehetséges. Vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*” (Mk 14:36; lásd még Mt 26:39; Lk 22:42). Belefoglalta imájába a „*Ne vígy minket a kísértésbe*” gondolatot, amivel arra tanított, hogy nyugodtan fogalmazzuk meg Atyánknak, mennyire szeretnénk elkerülni az élet küzdelmes próbáit, még ha időnként áldásunkra lehetnek is azok. Másrészt azt is tanította, hogy mindig szeretetteljes szívvel rendeljük alá magunkat akaratának és vezetésének, mert Ő tudja, mi a legjobb az életünkre és a megváltás tervére nézve.

Másodszor, a „*Ne vígy minket a kísértésbe*” gondolatot rögtön és szándékosan összekapcsolja a „*de szabadíts meg a gonosztól*” kifejezéssel. Mivel a bűnnel szennyezett világban a szenvedés elkerülhetetlen, szeretnénk, ha Isten vezetne át a próbáinkon, de azt nem akarjuk, hogy Sátán csábításai legyőzzenek. A Miatyánk a kegyelem evangéliumának a lényegét hirdeti, hiszen azt tanítja, hogy a keresztényeket nem úgy menti meg az Úr, hogy egyedül, szuperhősként kell harcolnunk az élet csatáiban, egyedül legyőzve magát az ördögöt is, hanem Isten az, aki megszabadít a gonosztól. De hogyan szabadulunk meg Sátólól? Mt 4:1 elmondja, hogy „*a Lélek Jézust a pusztába vitte, hogy az ördög megkísértse*”. Nyilván értjük, hogy a Szentlélek nem azért vezette Jézust a pusztába, hogy bűnre csábítsa, hanem hogy egyértelművé tegye: Ő a Messiás, a világ Megváltója, aki győzött ott, ahol Ádám elbukott, aki legyőzte a gonoszt és Sátólól (lásd Mt 4:1-11; 12:28; Mk 1:13; Jn 12:31; 14:30; Zsid 2:14-18; 1Jn 3:8). Amikor a keresztény próbákkal és Sátán kísértéseivel kerül szembe, Krisztus győzelme szabadítja meg, amit a bűn és Sátán ellen vívott ki. Tehát habár a szenvedés és a próbák tüze nem kellemes és kívánatos, saját érdekünkben át kell mennünk azokon. Imádkozunk, hogy Isten vezessen bennünket a Sátán felett arattott győzelmével befedezve!

Nemcsak igazolhatatlan és a Bibliával ellentétes tehát a felvetés, hogy változtassuk meg az Úr imájának megfogalmazását, hanem felületes is, mert gyenge teológiai és lelkipozói talajon áll. Egy ilyen revízió más okból is veszélyes: újabb példa lenne arra, hogy az ember kulturális és egyéb hatások miatt megváltoztatja Isten szavát. Ez magával vonja más bibliai szövegek és nézetek megváltoztatását is. Fontos változatlanul hagyni a szöveget, arra törekedve, hogy megértsük, ne pedig megváltoz-

tassuk annak érdekében, hogy illeszkedjen sajátos teológiánkba vagy gyakorlatunkba.

Händel új darabja

A 18. század harmadik évtizedében Georg Friedrich Händel (1685-1759) már elismert zeneszerzőnek tudhatta magát, aki számos zeneművet szerzett. Mivel leginkább nem vallásos muzsikát írt, az angol egyházban sokan világi zeneszerzőnek tartották, ami feszültséget okozott közte és az egyház között. Händel azonban mindig is szomjazott Isten és a megváltás után. 1737-ben agyvérzést, vagy valamilyen pszichés betegséget kapott. Felgyógyult, de hamarosan anyagi, kapcsolati és lelki válságba jutott. Harcolt az egyházzal, sokakkal bírósági perben állt, vitái voltak zenész kollégáival is. Úgy érezte, össze fog omlani. 1741-ben adott egy utolsó koncertet - legalábbis ő utolsónak gondolta -, majd 56 éven visszavonult a közéletből.

Händel azonban új énekekre vágyott! Hamarosan rá is talált. Egy barátja, Charles Jennings megosztott vele egy három részből álló librettót, ami Krisztus életéről szólt: 1) jövendölések a Messiás eljveteléről; 2) a Messiás első eljvetele és cselekedetei; 3) második, dicsőséges eljvetele, a bűn vége és a Messiás örök országlása. Händel újra felfedezte Jézusnak, a Messiásnak és Megváltónak csodálatos alakját, és elhatározta, hogy ír hozzá egy oratóriumot. A tervének az is lökést adott, hogy Dublinból felkérést kapott egy darab megírására, amit egy jótékonsági koncerten kívántak bemutatni. Így született meg minden idők legnagyobb oratóriuma, a *Messiás*.

Händelt annyira magával ragadta új művének alkotása, hogy 24 nap alatt megírta mind a három részt, mintegy 260 oldalnyi terjedelemben. Ezalatt nem hagyta el a lakását, alig érintette az ételt is, amit készítettek neki. Komponálás közben gyakran zokogott, sírt a bibliai szakaszok felett, amelyeket belefoglalt a műbe. Lenyűgözte a Messiás dicsősége, amit meglátott. Amikor az új darabot bemutatták a dublini jótékonsági koncerten, 400 font gyűlt össze, amivel 142 embert szabadíthattak ki az adósok börtönéből. Azonban maga Händel is megszabadult a lelki küzdelmekből, a sokféle próbából, amikben vesztegelt. Műve számtalan ember áldására szolgált azóta is, szerte a világon. Händel 1759. április 14-én, nagypénteken halt meg, mindössze 8 nappal azután, hogy utoljára

ra levezényelte mesterművét, a Messiást. A Westminster apátságban temették el. Egy, a tiszteletére állított emlékmű úgy ábrázolja, amint a Messiás harmadik részének kéziratát tartja a kezében, ujjával a következő sorra mutat: „Tudom, hogy az én Megváltóm él.”

Ennek a lenyűgöző történetnek az egyik forrása Patrick Kavanaugh: *Spiritual Lives of the Great Composers* c. könyvében található (átdolgozott, bővített kiadás, Grand Rapids, MI, 1996, Zondervan, 3-7. o.). Ha Händel nem éli meg azt a válságot, akkor a világ talán sohasem ismerte volna meg ezt a nagyszerű oratóriumot. Mivel azonban megalázta magát Isten előtt, félelmei közepette Isten szabadítását kereste, kitartóan előre törekedett a próbákban is – ez segített neki újra talpra állni és új éneket írni.

Gyakorlati alkalmazás

1. Keresztelő János Isten hűséges szolgája volt a történelem egy igen különleges időszakában. Azt a kiváltságos elhívást kapta, hogy készítse elő a Messiás eljövetelét és küldetését. Igen szigorú életvitelt folytatott, teljes lelki és erkölcsi tisztaságban. Tétovázás nélkül végezte küldetését, meg sem kísérelte soha, hogy egy jöttányi érdemet is magának tulajdonítson. Mégis, amikor Jézus elkezdte szolgálatát, ő került tűzpróbába. Bebörtönözték, kihallgatták, kivégezték, de nem hódolt be a bűnnek. A Biblia elkötelezett kutatói számára János győztesként, hősként emelkedik ki, aki példát adott nekünk, megvetve a halált is. Képzeljük magunkat a helyébe, amint a tömlőben ült! Milyen gondolatok kavarnának a fejünkben a kihallgatás eredményére várva? Amikor világossá válik, hogy kivégzés fenyeget, és Jézus nem tehet egy mozdulatot sem a megmentésünkért, vajon hogyan éreznénk magunkat?
2. Volt már zsákutca-tapasztalatunk az életünk során, hasonló ahhoz, amit az izraeliták átéltek a Vörös-tengernél? Beszéljünk erről a csoportban! Milyen elvekre és hitbeli módszerekre tudunk gondolni, amelyek segíthetnek helyesen megélni az ilyen típusú tapasztalatokat?

AZ ÉDESAPJA ELHAGYTA

Írta: Andrew McChesney

Eduardo mindig haragudott, amikor a felesége azt mondta, hogy elmegy az adventista gyülekezetbe. Az egyik este nagyon dühös lett, mert a nő későn érkezett haza. Másnap reggel, amikor az édesanya a munkahelyére ment, látta, hogy bezárt a fogászati klinika, ahol titkárnőként dolgozott, így munka nélkül maradt. Amikor pedig hazaért, észrevette, hogy a férje ruhái hiányoznak a szekrényből. Elköltözött otthonról. Később egy videóüzenetet kapott, amelyben a férfi közölte, hogy nem fér meg egy házban az adventizmus és az ő hite, a candomblé, ezért elköltözött a templomba, ahol főpapként a szellemeket imádja.

Az édesanya addig nem hallott a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemről, de aggódott a dolgok miatt. Felkereste az adventista lelkészt, akinek elmondta, hogy a férje candomblé főpap és elhagyta a családját. Ricardo, a lelkész több igeverset is felolvasott a Bibliából: „A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt” (1Kor 7:3). Az asszonyra nézett és ezt mondta: „Legyél jó felesége a férjednek és imádkozz érte!”

Közben elfogyott a pénzüik, de a Biblia ígéreteiből erőt merítettek. Amikor a férj édesanyja megtudta, hogy mi történt a családdal, felhívta a fiát, aki ezután élelmiszert vásárolt nekik. Egy nap a nagymama elmondta a menyének, hogy a szellemek elhívták őt és Juniort a templomba. Az édesapának a gonosz szellem azt mondta, hogy menjen haza, de megfenyegette, hogy megöli, ha a felesége vagy Junior megpróbálják a vallásukra tanítani vagy elhívni a gyülekezetbe. A férj két hónap után hazatért, a feleség pedig még többet imádkozott érte.

Az aranyműves arca

Alapige: 1Péter 1:6

Igeszakaszok: 2Mózes 14; 15:22-27; 17:1-7; Példabeszédek 3; Lukács 4:1-13; 1Péter 1:6-9

Áttekintés

Az e heti tanulmány a tisztító próbákra összpontosít. A tisztítás egy mércét feltételez, ami esetünkben nem más, mint az Atya képének tökéletes visszatükröződése (Zsid 1:3), Isten és Jézus Krisztus képmása bennünk. A folyamat tisztító eszközt is igényel, amit a Biblia gyakran tűzként nevez meg (1Pt 1:7; Jel 3:18). A megtisztítás végeredménye a jellemünk, amit Jézus példázatában a tíz szűz lámpásának olaja jelképez (Mt 25:1-13). *Dániel próféta könyve* bemutatja azok jellemét, akik megtisztultak és „bölcsek” Isten dolgaiban (Dán 1:19-20; 2:47-48; 3:26-30).

A tanulmány témái: Az e heti tanulmányunk négy témát világít meg:

1. A szenvedés szerepe a jellem formálódásának és megtisztulásának folyamatában.
2. Látni fogjuk, hogy a jellem alakulása tulajdonképpen Isten képmásának helyreállítását jelenti az emberben (hiszen Ő a saját képére teremtette az embert), illetve jellemünk formálását Krisztus hasonlóságára.
3. A jellemformálás magával hozza a kozmikus küzdelem témáját is. A jó és a gonosz, Isten és Sátán között dúló küzdelemben tapasztaljuk az érettség próbáit.
4. A megtisztítást és érettséget nem elszigetelve érik el az emberek, hanem közösségben.

Kommentár

Ellen G. White a próbák elviseléséről

A próbák és a megtisztulás közötti összefüggés igen fontos. Ellen G. White mélyreható, fontos gondolatokat fogalmazott meg a témával kapcsolatban. Egyik főbb művében Husz János levelét idézi, amelyet barátjának írt, ebben Jézus szenvedéseit a mi szenvedésünkkel hozza össze-

függésbe. Husz a megtisztulással is összekapcsolja a szenvedést. „Jézus Krisztus szenvedett azokért, akiket szeret. Csodálkozhatunk-e akkor példáján, amit azért hagyott nekünk, hogy mi is türelemmel viseljünk el mindent üdvösségünkért? Ő Isten, mi pedig a teremtményei vagyunk. Ő az Úr, mi pedig a szolgálói. Ő a világ Ura, mi pedig hitvány halandók. Ő mégis szenvedett! Miért ne szenvednénk mi is, különösen, ha a szenvedés megtisztít? Ha tehát kedveseim, halálom növeli Isten dicsőségét, imádkozzatok, hogy gyorsan következzen be, és Isten tegyen képessé arra, hogy minden csapást el tudjak viselni” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 97. o.).

Egy másik helyen Ellen G. White hasonlókat ír: „Ne panaszkodjatok keserűen a rátok jövő próbák miatt, hanem nézzetek Krisztusra, aki emberi természettel cserélte fel istenségét, hogy mi megérthessük, mennyire törődik velünk, mert azonosította magát a szenvedő emberiséggel. Megízlelte az emberi szomorúság kelyhét, Őt is sújtotta mindaz, ami minket sújt; szenvedés által vált tökéletessé; mindenekben megkísértetett, ami az emberiséget érheti, hogy segítségére siethessen azoknak, akik kísértésben vannak. Jézus mondja: *»Drágábbá teszem az embert a szinaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál»* (Ézs 13:12). Azáltal teszi értékesé az embert, hogy benne lakozik, Szentlelkét adja neki. Így szól hozzánk: *»Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérnek»* (Lk 11:13)” (*A Szentlélek eljő reátok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, A próbák idején c. fejezet, 131. o.).

White ezt írta egy káros szenvedélyekkel küzdő gyülekezeti tagnak: „Most annyira meg kellene becsülnie az örök jutalmat, a mennyei kincset, a hervadhatatlan örökséget, a dicsőség hervadhatatlan koronáját, hogy jókedvvel feláldozza romlott szenvedélyei kielégítését, ha szenvedés, vagy valami súlyos dolog is a következménye. Így tegye teljessé teste és lelke megtisztításának kötelezettségét” (*Testimonies for the Church*. 2. köt. 99. o.).

G. testvérnek írt levelében Ellen G. White kifejti a szenvedés és a megtisztulás közötti összefüggést a Jézus második eljövetelére készülő advent nép életében: „Isten népének tisztulása nem érhető el, valósítható meg szenvedés nélkül. Isten engedi, hogy a szenvedés, a nyomorúság

tüze megeméssze a salakot, hogy elválassa az értéktelent az értékestől, hogy előragyoghasson a megtisztult nemesfém. Egyik tűz után a másikon visz át bennünket, egyre vizsgálva valódi értékünket. Ha most nem bírjuk elviselni e próbákat, mi lesz velünk a nyomorúság idején? Ha a jólét vagy a balszerencse hamisságot, büszkeséget vagy önzést leplez le szívünkben, mi lesz velünk, mikor Isten mintegy tűz által próbálja meg mindenki cselekedeteit, teszi nyilvánvalóvá minden szív titkait? Az igaz kegyesség nem vonakodik a vizsgálattól. Ha vonakodunk, hogy az Úr megmottozzon, akkor valóban aggasztó az állapotunk. Isten a lelkek finomítója és tisztogatója. A kemence hevében örökre elválasztja a salakot a keresztény jellem valódi ezüstjétől, aranyától. Jézus figyelemmel követi a próbát. Tudja, mire van szükség, hogy megtisztítsa a fémeket és így az Ő isteni szeretetének ragyogását tükrözze” (*Testimonies for the Church*. 4. köt. 84-86. o.).

„Isten súlyos, nehéz próbák által vonja közel magához népét - azzal, hogy föltárja előttük gyöngeségüket és alkalmatlanságukat. Megtanítja őket, hogy rá, egyedüli segítőjükre és biztonságukra támaszkodjanak, így éri el a célját. Ezután már készen állnak, hogy bármilyen szorult helyzetben fölhasználja őket fontos bizalmi tisztségek betöltésére, nagy-szerű célok megvalósítására, amelyekért képességeiket kapták. Isten próbára teszi az embereket. Vizsgálja őket jobbról is, balról is, így neveli, szoktatja, fegyelmezi őket. Jézus, a Megváltónk, az emberiség Képviselője és Feje maga is elviselte a próbát. Többet szenvedett, mint amennyi elviselésére minket szólít. Hordozta gyöngeségeinket, s hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett. Nem magáért szenvedett, hanem a mi bűneinkért, most győzelmének érdemeire támaszkodva, az Ő nevében mi is diadalt arathatunk.

Isten finomító és tisztogató munkájának feltétlenül folytatódnia kell, míg szolgálai meg nem alázkodnak, míg csak annyira meg nem hálnak az énnék, hogy amikor tevékeny szolgálatra szólítja őket, egyedül az Ő dicsőségével fognak törődni. Akkor majd el fogja fogadni az igyekezetüket. Akkor már nem meggondolatlanul, ösztönösen cselekszenek, nem fognak előre rohanni, hogy a kísértések és szenvedélyek rabszolgáiként veszélybe sodorják az Úr ügyét, mivel a pokol tüze által lánggra lobbantott érzelmi gondolkodásukat követik. Félelmetesen elcsúfítja Isten ügyét az ember romlott gondolkodása és féktelen természete! Mennyi szenved-

dést zúdít magára az ember, mivel csökönyösen a szenvedélyeit követi! Isten újra meg újra átvezeti az embert a területén, fokozza a nyomást, míg csak a tökéletes aláztat és a jellem átalakulása összhangba nem hozza Krisztussal és a mennyi lelkületével, míg csak győztesek nem lesznek önmaguk fölött” (*Testimonies for the Church*. 4. köt. 86. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Megtanultuk, hogy bűneinkből Jézus helyettes áldozata által tisztulhatunk meg. Viszont azt is tanultuk, hogy szenvedés által tisztulunk meg. Van-e ellentmondás a két gondolat között? Egyáltalán nincs. Isten kegyelme által igazulunk meg, hit által kapunk bocsánatot bűneinkre. Így különít el magának bennünket, mi pedig Istennek élünk. A megigazulás és bűnbocsánat egyaránt kinyilatkoztatás és mély lelki tapasztalat. Ezután tovább haladunk a kegyelem megtapasztalásában a nagy küzdelem során, amiben próbák érnek, s amiben Urunk iránti hűségünket és szeretetünket bizonyítjuk. Ezen az úton megtapasztaljuk, hogy bizony sokszor elbukunk. Rejtett hibáink is előbukkanhatnak, amelyeket el kell hagynunk. Isten kegyelme által azoktól is megtisztulunk. A megtisztulás valóságos tapasztalat, ami valóságos személyekkel történik valóságosan. Ez az értelmezés hogyan segít át a megtisztulás tapasztalatán? Hogyan tapasztaltuk meg személyes életünkben, hogy a Szentlélek tisztítja a jellemünket?
2. Hogyan tapasztaljuk meg, mit jelent folyamatosan Krisztus arcát szemlélni? Miként tapasztaljuk meg jellemünk és személyiségünk átalakulását az Ő képmására?
3. Miként tapasztaltuk meg, hogy hitünk egyre érettebb? Hogyan tudjuk elmondani ezt?
4. Hogyan fejlődik a közösségünk a lelki érettség útján? Hogyan tapasztalták meg mások – a közösségen belül és kívül – ugyanezt a növekedést? Foglaljuk össze, amit mi magunk és a közösség többi tagja megfigyeltünk!

ÖSSZEESKÜVÉS A SZELLEMEKKEL

Írta: Andrew McChesney

Hónapok teltek el, míg anya és gyermeke megtudták, hogy Eduardo azért hagyta el őket két hónapra és költözött be a candomblé templomába, mert Junior adventista akart lenni, és a szellemek megparancsolták neki, hogy akadályozza meg. Az apa próbálta meggyőzni Juniort, de a fiú hajthatatlan volt. A szellemek fokozták a nyomást, azt mondták az apának, hogy megölik, ha nem állítja meg Juniort. Azt mondták, hogy a feleség egy napon fogja elveszteni a férjét és az állását. A férj nem akart elmenni otthonról, de amikor a felesége későn ért haza, mérgében emellett döntött.

A jóslat beteljesedett. Másnap az apa elhagyta őket, a feleség pedig elvesztette az állását. A szellemek azt hitték, hogy ha elfogy a pénzük, a nő már nem tudja Juniort elvinni gyülekezetbe. A testvérek azonban autóval elmentek értük, ezért a szellemek mást terveztek. Megparancsolták az apának, hogy menjen haza. Közben Junior elkezdte a keresztségi órákat, csatlakozott a cserkészcsapathoz és segédkezett a gyülekezeti hangosításban. Az apa bosszúságára az anya is elkezdett arról beszélni, hogy megkeresztelkedik.

Ricardo lelkész október 29-re tűzte ki a keresztség dátumát. Az édesanya jelezte, hogy ő is szeretne megkeresztelkedni azon a napon. A lelkész azonban azt mondta, hogy ez nem lehetséges, mert nincsenek törvényesen összeházasodva, kérje meg Eduardot, hogy házasodjanak össze. A nő sírva ment el a gyülekezetből, mert nem hitte, hogy Eduardo kész lenne elvenni. Eduardo először duzzogni látszott, majd elkomolyodva mondta: „Nem, soha nem veszlek feleségül!”

Fullasztó hűség

Alapige: Ézsaiás 53:10

Igeszakaszok: 1Mózes 22; Jób 1:6-2:10; Ézsaiás 43:1-7; Hóseás 2:1-12; 2Korinthus 11:23-29

Áttekintés

E heti tanulmányunk több bibliai példát megvizsgál, amelyek segítenek jobban megérteni a szenvedés „miértjét” és a gonosz, valamint a szenvedés legyőzésének „hogyanját”. Arra tanít Ábrahám példája, aki Isten iránti engedelmségből kész lett volna feláldozni a saját fiát, hogy akkor is fenntartás nélkül bízunk Istenben, amikor úgy tűnik, nincs értelme a parancsainak. Hóseás fájdalmas kapcsolata hűtlen feleségével bemutatja Isten szenvedését, amit a mi hűtlenségünk okoz neki. Érzékelteti folyamatos jelenlétét az életünkben és a munkáját, amit azért végez, hogy helyreállítsa a kapcsolatot az eltévelyedett, folyton elbukó néppel. Jób rendületlenül hűséges maradt Istenhez akkor is, amikor a felesége arra buzdította, hogy átkozza meg az Urat. Tehát nem a szenvedés és a halál elkerülése a végső célunk. Pál Jóbbal együtt arra tanít, hogy a keresztényi élet legnagyobb beteljesülést adó élménye a szeretet és hűség Isten, az országa és a világért való küldetése iránt. A keresztény Pál apostolnak a harcra vonatkozó gondolatával felvértezve néz szembe a szenvedéssel és a halállal: „*Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongattatás vagy üldözés vagy éhség vagy meztelenség vagy veszedelem vagy fegyver*” (Róm 8:35)?

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Alaposabban tanulmányozzuk a szenvedés néhány fontos példáját, amelyek segítenek megérteni, miért engedi meg Isten az életünkben a szenvedést.
2. Második témánk szemléletes példa Ábrahám és Izsák Mórija-hegyi történetéből. Megnézzük, hogyan élte túl apa és fia azt a próbát, tanulva és növekedve e tapasztalat által.

Kommentár

Isten együtt szenved velünk

A 20. század második felében a folyamatteológia felvetette egy új teodicea (istenigazolás) elvét, illetve magyarázatot arra, hogy miért és hogyan jelenhetett meg és létezhet a gonosz a szerető, mindenható és tökéletesen igazságos Isten birodalmában. A folyamatteológiához köthető tudósok (mint például John B. Cobb Jr.) feltételezése szerint az univerzumban a szabad és önmagukat megteremtő lények állandó folyamatban építik a mindig változó világot. Ám mivel ezek a lények azt is gondolják, hogy Isten hatalma korlátozott, arra a következtetésre jutnak, hogy a gonosz és a szenvedés valahogyan csak úgy kipattant az építkezés komplex folyamatából. Az egyetlen jó hír, amivel a folyamatteológusok szolgálni tudnak az, hogy Isten részvételtjes irántunk, együtt szenved a világegyetemmel. Nem képes eltávolítani a gonoszt, mert nem csorbíthatja a szabadságunkat, de dolgozik azért, hogy rávegye az univerzum élőlényeit: a harmónia, a kreativitás és az öröm felé haladjanak.

Gyakran felmerült a folyamatteológusok köreiből az a téma, hogy Isten velünk szenved. Ez lényeges az evangélium értelmezése szempontjából, de helyesen, a Biblia igazságának fényében kell érteni. A fő veszélye, hogy ez önmagában lett egy teodicea, kizárva a bibliai teodicea egyéb fontos szempontjait.

Bármilyen újítónak tűnnek is ezek az elképzelések, a folyamatteológia és annak istenigazolásai nem összeegyeztethetőek a bibliai kinyilatkoztatással, és nem is fogadhatják el a Bibliában hívő keresztények. Igen, a bűnössé lett világban a szenvedés valós és elkerülhetetlen. És igen, Isten velünk együtt szenved, ez azonban nem a történet vége. A folyamatteológia számtalan problémája közül az egyik az a nézet, hogy a gonosz lényegi részét képezi a teremtésnek; a folyamatteológia tulajdonképpen evolúciós jellegű. Ezzel ellentétben a Biblia azt mondja, hogy a gonosz nem „természetes”, nem tartozik eleve a teremtett világhoz, a természethez. A gonosz Isten jellemének, szeretetének és igazságának az ellentéte. Alkotónk tökéletes világot teremtett, tökéletes természetet, tökéletes állatokat és embereket.

Isten szabadnak teremtett, ami nem tette szükségszerűvé a rossz megjelenését, így a következő három pont különösen fontos: 1. A rossz gyöke-

re a szabad lények – angyalok és emberek – erkölcsi működésében és szabadságában van. 2. A rossz valóban hat a természetre, de nem a természetből ered. 3. A gonosz nem örökkévaló, vagyis nem létezik Istennel és a teremtett világgal párhuzamosan (a teremtés egykor valóban tökéletes volt, kezdetben semmi hiba nem volt benne). Úgy jött létre, hogy teremtmények rosszul használták szabadságukat. Isten azonban a szeretetteljes és hatalmas beavatkozásával meg fogja szüntetni mind a gonoszt, mind az általa okozott veszélyt.

Tehát Isten valóban velünk szenved, osztozik próbáinkban, amiket mi hoztunk magunkra és a természetre. Azonban nem szenved gyámoltalanul, tehetetlenül, mintha semmit sem tehetne, mintha a gonosz a fejlődés és a világegyetem növekedésének része lenne. Nem! Isten tett és tesz is a gonosz ellen! Krisztusban magára vette a bűn végső következményeit, aktívan dolgozik a gonosz ellen. Minden embert arra hív, hogy fogadja el kegyelmét és legyen készen országa visszatérésére, amelyből örökre ki fogja irtani a gonoszt.

Izsák feláldozása

Különleges volt Isten parancsa, hogy Ábrahám áldozza fel Izsákot, több célt is szolgált. Egyrészt próba volt, ha úgy tetszik, egy vizsga. Ellen G. White azt írja, hogy a Mórija-hegyén Isten megpróbálta Ábrahám hűségét.

„Ábrahám hitének és Izsák engedelmességének próbájában mennyei lények voltak a szemtanúk. A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az őszüleinknek szóló tiltó parancs iránti engedelmesség nem járt szenvedéssel, de az Ábrahámnak szóló parancs a legfájdalmasabb áldozatot követelte. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmességét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán... Isten szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmesség jutalmat kap” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, 121. o.).

Másrészt Isten parancsa több volt a hitpróbánál. Hármasként célja volt: kinyilatkoztatás, prófécia és előkép. Isten meg akarta tanítani Ábrahámnak és az egész emberiségnek, mit jelent az, hogy Ő maga feláldozta értünk a Fiát (Jn 3:16). Ellen G. White számos írásában hangsú-

lyozza ezt. A *Jézus élete* c. művében rámutat: „Ábrahám hön vágyakozott látni a megígért Üdvözítőt... Láta Krisztust... Láta az Ő napját és örült. Látomást kapott a bűnért hozott isteni áldozatról. Erre az áldozatra volt példa a saját tapasztalatában is. Parancsot kapott: *»Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot... és áldozd meg... égő áldozatul«* (1Móz 22:2). Az áldozati oltárra helyezte az ígélet fiát, a fiút, akiben minden reménye összpontosult. Amikor aztán ott állt az oltárnál fel-emelt késsel, hogy engedelmesskedjék Istennek, hangot hallott a mennyből: *»Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem«* (1Móz 22:12). Ez a szörnyű próba azért nehezedett Ábrahámra, hogy megláthassa Krisztus napját, felismerje Isten nagy szeretetét a világ iránt, mely akkora, hogy egyszerűen Fiát a legszégyentesebb halálra adta, és ezzel kiemelte a romlásból a Földet” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 396-397. o.).

Egy másik helyen Ellen G. White összekapcsolja Isten parancsának (1Mózes 22) kétféle célját: „Isten egyrészt Ábrahám lelkébe akarta vésni, hogy az evangélium valóság, másrészt próbára akarta tenni hitét a paranccsal, hogy ölje meg fiát. Azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmi más próba nem gyötörhette volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát. Az angyalok, akik Isten Fia megaláztatásának és lelki gyötrelmének tanúi voltak, nem léphettek közbe, mint ahogy Izsák esetében megtehették. Nem hangzott el ilyen kiáltás: *»Elég!«* A dicsőség Királya feláldozta életét, hogy megváltsa az elbukott emberiséget. Mivel bizonyíthatná Isten jobban végtelen könyörületét és szeretetét? *»Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk«* (Róm 8:32)” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, 120. o.)?

Amennyiben 1Mózes 22. fejezetének elsődleges célja az, hogy Isten részben kinyilatkoztassa a megváltás tervét, az esetben fontos hangsúlyozni: az Ábrahámnak adott isteni parancs a világtörténelem páratlan, egyedülálló profetikusan eseménye volt. Ábrahám egyedi tapasztalata által Isten eredményesen hirdette ki az emberiség megváltásának tervét Jézus

Krisztus helyettes áldozata által. Az emberiség történelmében soha senki nem kapott és nem is fog kapni olyan parancsot, hogy áldozzon fel egy másik embert. Ezért nem igazolható, hogy Ábrahám tapasztalatát összefüggésbe hozzuk a gyermekek feláldozásának ősi szokásával vagy a gyermekbántalmazás bármely - ősi vagy jelenlegi - formájával. Ennek a tapasztalatnak egy másik fontos vetülete az, ahogyan Izsák részt vett és reagált a történések során. Miközben Ábrahám lelki küzdelmére és szenvedésére figyelünk, rá kell mutatnunk, hogy ez a tapasztalat Izsák tűzpróbája is volt, amelyben a reakciója nagyszerűnek bizonyult. Sokféleképpen reagálhatott volna, például bolond öregembernek nevezhette volna az apját, vagy elfuthatott volna, azonban egyiket sem tette. Úgy nőtt fel, hogy hűséges legyen, bizon Istenben és az apjában, és ez így együtt tökéletes példát ad a keresztények számára a tűzpróbákban. Ellen G. White szemléletesen leírja ezt a jelenetet.

„A hű Ábrahám jut eszembe, aki engedelmességgel a parancsnak, amit Beérseában éjjeli látomásban kapott, Izsákkal útnak indul. Maga előtt látta a hegyet, amelyet Isten kijelölt, hogy azon áldozzon. A fát leveszi szolgája válláról és Izsákra rakja át, arra, akit fel kell áldoznia. Szilárdsággal és gyötrelmes szigorral övezi fel lelkét, készen arra, amit Isten mondott neki. Sajgó szívvel és reszkető kézzel tartja a tüzet, amikor Izsák megkérdezi: Apám, itt a fa meg a tűz, de hol az áldozat? Ám Ábrahám most még nem bírja megmondani. Apa és fia megépíti az oltárt, majd elérkezik a szörnyű perc, amikor Ábrahámnak el kell mondanania, ami az egész hosszú úton gyötrelmekkel töltötte be a lelkét, azt, hogy Izsák az áldozat. A fia már nem gyerek, hanem felnőtt ifjú. Megtagadhatta volna az engedelmisséget, ha azt választja. Nem vádolja apját, hogy megbolondult, azt sem kísérli meg, hogy eltérítse szándékától, hanem engedelmességgel. Tudja, hogy apja szereti őt, nem ajánlaná fel e borzalmas áldozatot, ha Isten nem szólította volna erre. Szánakozó apjának reszkető, szerető keze megkötözi Izsákot, mert Isten úgy parancsolta” (*Sons and Daughters of God*. 205. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Beszéljessünk három elvről Ábrahám és Izsák történetéből, amelyek mutatják, hogyan győzhetünk a tűzpróbákban!
2. Hogyan reagált Jób és Hóseás, amikor szenvedniük kellett? Mit tanít a viszonyulásuk arról, hogy hogyan legyünk győztesek a próbában?

A KERESZTSÉG MEGZAVARÁSA

Írta: Andrew McChesney

Elérkezett Junior keresztségének napja. Öten készültek megkeresztelkedni, köztük Junior is. Eduardót is hívták, de ő nem volt hajlandó elmenni. A gyülekezet felé tartva a nő azon morfondírozott, hogy milyen lenne, ha a férje megjelenne a keresztségen főpapi ruhájában. Junior azt mondta, hogy ő így is örülne neki. A lelkész kijelentette, hogy Junior fog megkeresztelkedni elsőként, és megkérte, hogy mondja el a történetét. Elmondta, hogyan bántalmazták az iskolában, de a barátja, Clifferson meghívta videójátékra az otthonába, ahol később Jézusról énekeltek és a Bibliáról beszéltek. Amikor a keresztelő medencében volt, megfordult, hogy lássa a gyülekezetet. Abban a pillanatban viharzott be a terembe az apja teljes főpapi díszben. Az édesanya is megdöbbsent.

A diakónus leült az apa mellé és szeretettel köszöntötte. Azt mondta, hogy „már vártunk”, azután odavezette a keresztelő medencéhez, ahol Junior arra várt, hogy megkereszteljék. Junior fejében millió gondolat megfordult: „Isten mindent előre eltervezett. Senki nem tudta, hogy én fogok elsőként megkeresztelkedni, és apa pontosan akkor jelent meg, amikor beléptem a medencébe. Isten tervei tökéletesek.” Amikor a fiú kijött a medencéből, megölelte az édesapját és ezt mondta: „Apa, a vallásod ellenére én nagyon szeretlek.” Az apa is szólt a fiához: „Elfogadom a vallásodat, mert nagyon sok természetfeletti dolog történt. Nem akartam, hogy bármilyen vallásba is belekeveredj, de elfogadom a vallásodat, mert most is természetfeletti energiát érzek. Csak abban reménykedem, hogy nem lesz fájdalmas az én utam Jézushoz.” Amikor a család beszállt a kocsiba, az apa így szólt: „Ez nagyon szép hely, és az emberek igazán kedvesek.” Sugárzott az örömtől.

Teljes erővel a küzdelemben

Alapige: Kolossé 1:29

Igeszakaszok: 1Mózes 32; Máté 5:29; János 16:5-15; Kolossé 1:28-29; 1Péter 1:13

Áttekintés

E heti tanulmányunk néhány fontos elemre összpontosít, ami segít egy hármas módszert kidolgozni a próbák leküzdésére. Először, a Szentlélek segítségével által el kell jutnunk Isten igazságának, a gonosznak és önmagunknak a megismerésére életünk közvetlen összefüggésében és a nagy küzdelem tágabb hátterén egyaránt. Nem elég, ha csak értjük a helyzetet, amiben vagyunk, de ez az alap, amire a többi elemet építhetjük, amin kialakíthatjuk a próbára adott válaszukat. Tudnunk kell, miért történnek a dolgok; tudnunk kell válaszolni a következő kérdésekre: Kinek az oldalán állunk, és miért? Másodszor, meg kell értenünk, hogyan is működik az Istentől kapott szabad akarat. Igen, Isten szuverén Úr, aki üdvösséget ad és minden mást is, ami az életünkhöz és a boldogulásunkhoz szükséges. Ugyanakkor igazi szabadsággal is felruházott, ami nélkül nem élhetnénk. Ezért kapunk tőle erőt, ezért hív, hogy gyakoroljuk szabad akaratunkat, munkálkodjunk együtt vele a megváltás nagy tervében és országa építésében. Harmadszor, ez az együttműködés radikális odaszánást és kitartást kíván részünkről. Nem működhetünk együtt két különböző királlyal, akik harcban állnak egymással. Ismernünk kell az igazságot! Fontos, hogy az igazságos, szerető menynevei Királyt válasszuk, összhangba hozva az életünket az Ő elveivel és teljesen odaszánjuk magunkat országa ügyének, bármi történjék. Ezek az elvek adnak teljes, mindig megújuló erőt a küzdelemhez és az élet próbáiban való győzelemhez.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk három fő témát világít meg:

1. Az igazság szerepe a próbákban való győzelemben.
2. A szabad akarat szerepe a próbákban való győzelemben.
3. Az elköteleződés és kitartás szerepe a próbákban való győzelemben.

Kommentár

Augusztinus és Pelágiusz a szabadságról és az akarat erejéről

Sok keresztény nehezen értette meg, mi köze is van szabad akaratunknak a gonosz és a szenvedés eredetéhez, illetve a megváltáshoz. Vannak, akik szélsőségbe esnek, amit jól illusztrál az 5. században zajlott parázs vita a Rómában letelepedett brit aszkéta, Pelágiusz (Kr. u. 355-420), illetve Hippói Szt. Ágoston, észak-afrikai püspök között (Kr. u. 354-430). Vitájuk a szabad akarat és az üdvösség körül forgott. Miután Pelágiusz Rómába érkezett és látta a Nyugatrómai Birodalom fővárosában élő keresztények lelki és erkölcsi lazaságát, azt a következtetést vonta le, hogy a probléma gyökere Ágoston tanítása az eredendő bűnről és a kegyelemről.

Ezért úgy döntött, vitába száll a hippói püspökkel (a város a mai Északkelet-Algériában található). Ágoston azt tanította, hogy Isten a szeretet, és a szeretet lényege a szabadság (nincs szeretet szabadság nélkül). Továbbá azt állította, hogy Isten tökéletesnek és jónak teremtette a világegyetemet. Az embereket a saját képmására alkotta, ami azt jelenti, hogy őket is tökéletesnek, jónak, szeretetteljesnek és szabadnak teremtette. Ágoston szerint tehát, amikor Ádám és Éva rosszul használták szabadságukat és vétkeztek, létrehozták az eredendő bűnt. Bűnnel terheltek lettek, tökéletes természetük bűnössé lett és elvesztették szabadságukat. Még mindig érzékelné a jót és a tökéletest, de nem tudtak aszerint élni.

Ágoston azt állította, hogy a bűn több mint egyéni cselekedet vagy hiba: a bűn az emberi létezés állapota – Istentől elszakadva, vele ellenkezve élünk. Az eredendő bűn magával hozta a bűntudatot és a bűnre való hajlandóságot. A bűnbeesés után minden ember bűnösnek született – állította –, mert Ádám bűnével terhelten születünk, ami rabságban tartja az akaratunkat és az életünket. Ágoston hitte, hogy nem juthatunk üdvösségre egyszerűen úgy, hogy a jót választjuk, mert bűnösök vagyunk; nem menthet meg egyszerűen az, hogy elfogadunk egy utasítást, vagy bátorítást, vagy követünk egy példát, mert képtelenek vagyunk megszabadulni Ádám bűnétől. Ahhoz sincs erőnk, hogy győzzünk bűnös állapotunk felett és jót cselekedjünk. Véleménye szerint csak úgy üdvözülhetünk, ha meghalunk bűnös természetünknek és feltámadunk egy másik természetben. Ágoston szerint azonban erre sem vagyunk

képesek önmagunktól. Csakis Isten kegyelme által üdvözülhetünk. Kegyeelmében Isten - magyarázta - gyakorolja szuverén akaratát, és úgy dönt, hogy megment bennünket: kegyelme és a keresztség szentsége által eltávolítja rólunk Ádám bűnét. Legyőzi bűnös természetünket a Szentlélek bennünk lakozása által, aki létrehoz bennünk egy új, lelki természetet és erőt ad ahhoz, hogy igaz életet éljünk. Ágoston éppen ezért vezette be az isteni predestináció elvét: mivel a bűneset után a bűn foglyai vagyunk, nem tudunk magunktól megtérni, szerinte Isten eleve elrendel egyeseket üdvösségre, a többieket kárhozatra.

Pelágusuz úgy gondolta, Ágoston álláspontja vezetett a lelki lazasághoz, hiszen a keresztyények az eredendő bűnre fogják erkölcsi hanyatlásukat, és tagadják, hogy személyesen felelősek lennének a bűnért és a gonosz-ságért. Ezért egy másik szempontot ajánlott. Ágostonhoz hasonlóan ő is hitte, hogy Isten tökéletes világegyetemet alkotott, az embereket pedig szabadnak teremtette. A gonosz onnan eredt, hogy Ádám szabad akaratából a bűnt választotta. Pelágusuz azonban elutasította Ágoston gondolatát, hogy az ember bűnös természetet és vétket örököl Ádámtól. Szerinte Ádám vétke csak őt magát és gyermekeit érintette. Így tehát utódainak ártatlansága és szabad akarata megmaradt, ezért minden gyermek, aki a világra születik, tökéletes természettel és tökéletesen működő szabad akaráttal születik.

Továbbá, az emberek nem azért követnek el bűnt, mert Ádám bűnével és bűnös természetével születnek, hanem mert mindnyájan romlott szociális környezetbe születnek és szabad akaratukból úgy döntenek, hogy vétkeznek. Pelágusuz szerint az ember nem azért bűnös, mert Ádámtól vétket örökölt, hanem mert úgy dönt, hogy vétkezik. Következésképpen Isten felelősnek tart bennünket bűneinkért, mert valóságosan szabadok vagyunk. Azért hív igaz életre, mert tudja, hogy képesek vagyunk igaz életet élni. Jézus tökéletes életet élt és bemutatta, hogy ez lehetséges. Igen, Isten kegyelme által élünk, de Pelágusuz nézete szerint az isteni kegyelem kimerült abban, hogy szabad akaráttal teremtett meg bennünket, törvényét adta nekünk utasításokkal együtt, hogyan éljünk jó és tökéletes életet, illetve Jézus példáját is élénk tárta. Sőt mi több, bocsánatot ad nekünk Jézusban arra az esetre, ha elbukunk és Szentlelke vezetését is biztosítja lelki életünkben. További tanulmányozásra ajánljuk az Ágoston-Pelágusuz vita tárgyalását például itt:

Alistér E. McGrath: *Bevezetés a keresztény teológiába*. Budapest, 1995, Osiris Kiadó.

Az imént említett két vitapartner kétség nélkül őszinte volt, és jó megvilágításban láttak bizonyos részleteket. Ám mindketten szélsőségekbe estek. Ágoston a predestinációhoz és a szentségek fontosságához jutott el (Isten kegyelme a szent jegyek által árad ki az emberre). Pelágusz a bűn fogalma felületes kezelésének és a cselekedetek általi üdvösségnek a tévedésébe esett bele. Az igazság a Bibliában van! A Biblia Istent úgy mutatja be, mint aki maga a szeretet (Jn 3:16; 1Jn 4:8, 16). Ártatlannak teremtette Ádámot és Évát (1Móz 1:31; 2:25; Préd 7:29), a szabad választás képességével (1Móz 2:15-17). Összüleink azonban a bűnt választották (1Móz 3:6).

A Biblia világosan mondja, hogy a bűn nem Ádám és Éva egyszeri cselekedete. Mózes *első könyvének* beszámolója bemutatja az azonnali, alapvető változásokat, amelyek természetükben, kapcsolataikban, környezetükben, életmódjukban, leszármazottaikban megjelentek (1Móz 3:7-24; 4:1-16). Pál apostol megfogalmazza, hogy Ádámmal együtt a bűn és a halál is belépett (tért hódított), majd átjárta a világot időben és térben (Róm 5:12-14). A bűn szenvedést, halált, kárhoztatást hozott minden ember számára (Róm 5:16-18). Ádám törvényszegése által minden ember bűnössé lett (Róm 5:19). Ezért minden ember bűnben születik, senki sem születik igaznak (Róm 3:9-18, 23; Zsolt 14:1-3; 51:5). A Biblia tehát nem igazolja a pelagiánizmust. Úgy mutatja be a bűnt, mint ami több egyéni cselekedetnél, mint ami egyszerre külső és belső erő, ami leigáz és elpusztít minden embert. Látva a gyászos jövőt, Pál kétségbeesetten felkiáltott: „*Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*” (Róm 7:24, RÚF)? Az emberiség önmagától nem képes megoldani a bűn és a gonosz problémáját. A bűnös ember számára az egyetlen reménység Jézus Krisztus áldozata és átalakító szolgálata (Róm 3:24-25; 5:6-19; 7:25), a Szentlélek megújító, közbenjáró szolgálata, aki új szívet ad (Ez 36:26-27; Jn 3:5-8; Róm 8:3-6, 9-17).

Továbbá a Biblia nem tanítja a predestinációval és szentségekkel kapcsolatos ágostoni tételeket sem. Igen, az üdvösségről szóló bibliai tanítás alapját mindig Isten kezdeményezése, közbelépése, megoldása (Krisztus áldozata) és megváltó ereje képezi (1Móz 3:8, 15; 2Móz 20:2; Róm

5:6-8). Isten azonban nem rendel el eleve egyeseket üdvösségre, másokat kárhozatra. Sokkal inkább megadja az embernek a szabad akaratot, hogy döntsenek (Józs 24:15), és felelősnek tartja az egyéneket és a nemzeteket azért, hogy elfogadják vagy elutasítják az üdvösséget (lásd pl. 1Móz 4:4-12; 15:16). Az evangélium aranszövege kijelenti: „*úgy szeretne Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:16). A Biblia hangsúlyozza: Isten azt akarja, hogy mindenki üdvözüljön, erre hív mindenkit (Ezékiel 33; Jn 1:12-13; 1Tim 2:4; 2Pt 3:9; 1Jn 2:2; Jel 22:17). Miután az emberek válaszolnak a hívására, együttműködnek vele a megváltás művében (2Pt 1:10; Jak 4:8; Jel 3:20). A Szentírás elutasítja továbbá az isteni kegyelem szentségekként való értelmezését, az Újtestamentum inkább azt hangsúlyozza, hogy Isten minden kegyelmét kizárólag és közvetlenül Jézus Krisztuson keresztül adja (ApCsel 4:12; Zsid 5:9; 7:24-25; Zsidók 9–10).

Ha a történelmet nézzük, a legtöbb keresztény elutasította Peláguszt és elfogadta Ágoston értelmezését, miszerint minden ember bűnösnek születik és a bűn leküzdhetetlen erő az emberek számára. A római katolikusok beépítették teológiájukba Ágoston gondolatát, miszerint minden ember öröklő Ádám bűnét, ezért szükség van a szentségekre, ugyanakkor elutasították a predestinációval kapcsolatos nézeteit. Velük ellentétben a protestantizmus elutasította Ágoston gondolatát, hogy örököljük Ádám bűnét, és Isten kegyelme a szentségeken keresztül árad ki, ugyanakkor elfogadta az eleve elrendelés tanát. A felvilágosodás nyomán a modern és posztmodern társadalmak inkább arra hajlanak, hogy elutasítsák az ágostoni tanokat és inkább Pelágiusszal értenek egyet. Hogy elérjük az ezekben a társadalmakban élőket, hangsúlyoznunk kell a szabad akaratról szóló bibliai tanítást és a felelősségünket egyéni és közösségi életünket illetően. Ugyanakkor beszélünk kell arról a bibliai tanításról is, hogy a bűn ereje igen komoly, Jézus Krisztus az egyetlen reménységünk az üdvösségre. Ez az illusztráció érzékelteti: az igazság ismerete alapvető fontosságú, hogy megértsük, miért vannak szenvedések és próbák az életünkben. Segít megértenünk saját természetünket és a szabad akarat erejét. Segít, hogy mindig keressük és fogadjuk el Isten segítségét, vezetését és hatalmát a próbák legyőzéséhez.

Gyakorlati alkalmazás

1. *Lelki fegyelmezés és olcsó kegyelem.* Ágoston és Luther úgy tanították az isteni predestináció általi üdvösséget, mint Isten hatalmas kegyelmének ünneplését. Ez a nézet azonban arra késztetett egyes keresztényeket, hogy úgy gondolják: ha Isten visszavonhatatlanul kiválasztott bennünket az üdvösségre, akkor egyáltalán nincs és nem is lehet részünk az üdvösség folyamatában. Ez a vélekedés, amit „olcsó kegyelemnek” is neveznek, a lelki fegyelem hiányához vezet. Ha Isten kiválasztott engem, és ez eldöntött tény, akkor minek imádkozzam? Minek olvassam a Bibliát? Miért legyek éber? Miért vegyek részt a közösség életében? Miért tegyek bizonyágot? A protestantizmus berkein belüli nagy, történelmi megújulási mozgalmak, például a 17. század végén Philipp Spener pietizmusa a német lutheránusok körében, vagy a 18-19. századi észak-amerikai mozgalmak szintén erre a veszélyre reagáltak, ugyanis elhatározáson alapuló, lelki fegyelmező programokat ajánlottak a családoknak és a közösségeknek. Vizsgáljuk meg a saját lelki életünket, illetve a családunkét, a közösségünkét! Milyen a lelki fegyelem foka ezekben a körökben? Mit tehetünk személyesen értelmes és mély változtatások bevezetéséért, hogy a bibliai intések szerinti lelki fegyelmet kialakítsuk (lásd 1Kor 9:23-27; Kol 1:28-29)? Tervezzünk meg egy programot, ami a lelki fegyelmezést magába foglaló, egyéni tervet ír elő, és ha szükséges, ugyanezt készítjük el a családunk, a közösségünk részére is!
2. *Radikális odaszánás.* Egyes keresztények úgy gondolják, hogy a keresztényi életben nincs szenvedés, nincsenek problémák. Más keresztények viszont megengedik a gondolatot, hogy lehet némi kellemetlenség. Mégis vajon hány keresztény szánja oda magát radikális módon Istennek, Krisztus követésének, országa és műve hirdetésének a jó és a rossz nagy küzdelmének kellős közepében? Amikor tudjuk, hogy keresztény testvéreinket egyre nyomasztóbb mértékben üldözik a világ különböző részein, sok keresztény érzi, hogy szüksége van nagyobb mértékű – mondhatni radikális – lépésekre, hogy felkészüljön a próbákra. Vizsgáljuk meg, mennyire köteleztük el magunkat Isten és az Ő országa mellett! Tervezzük meg a személyes odaszánás mérlegét! A mérleg szerint mit jelent számunkra a radikális odaszánás? Milyen mértékig vagyunk hajlandóak odaszánni magunkat Isten szolgálatára, bármit is kérjen tőlünk?

MEGHIÚSULT TEMPLOMI ÖSSZEESKÜVÉS

Írta: Andrew McChesney

Hónapok teltek el, mire Junior és az édesanyja megtudták, hogy az apa miért gondolta meg magát és ment el mégis a keresztségre. Mivel a gonosz lelkek megtiltották neki, visszautasította a fia meghívását, és megkérte a feleségét, hogy vigye el a candomblé templomba. Délután 5 körül a szellemek utasították, hogy öltözzön fel főpapi ruhájába és menjen el az adventista gyülekezetbe. Megígérték, hogy megszállják az embereket a gyülekezetben és megakadályozzák Junior keresztségét. Útközben egy légiónyi gonosz szellem suhogását hallotta, de amikor a gyülekezet ajtajához értek, hirtelen kijelentették, hogy ők nem mehetnek be.

Ahogy a terembe lépett, egy édes erő árasztotta el, amelyet még soha nem érzett. Később megtudta, hogy az csak a Szentlélek lehetett. Az apa haragja alábbhagyott, amint a diakónus megölelte és a keresztlőmedencéhez vezette. Amikor körülnézett, azt látta, hogy mindenki lehajtotta a fejét. Arra gondolt, hogy megijedtek, de később megértette, hogy imádkoztak. Meglátta Juniort a medencében, ekkor rájött, hogy a szellemek hazudtak neki, Juniort senki nem kényszerítette. A saját döntése volt, hogy megkeresztelkedik.

A keresztség után Junior ezt mondta a mikrofonba: „Vallásod ellenére nagyon szeretlek, apa!” Megölelte az apját és sírt. Ez megtörte az apa kemény szívét. Az istentisztelet után a testvérek megölelgették az apát és körbevették a szeretetükkel. Amikor beszálltak az autóba, a férfi beismerete: „Ez nagyon szép hely, és az emberek igazán kedvesek.” Minden ismerősét felhívta, büszkén mesélte, hogy a fia megkeresztelkedett és ez csodálatos. A feleség tudta, hogy a Szentlélek elkezdett dolgozni a férfi szívében. Napokig hihetetlen békesség töltötte be a családot, míg a gonosz szellemek meg nem parancsolták neki, hogy ölje meg a feleségét és Juniort.

Elpusztíthatatlan reménység

Alapigék: Róma 5:5

Igeszakaszok: Jób 38-41; Ézsaiás 41:8-14; Jeremiás 29:1-10;

Habakuk 1:1-4; Zsidók 12:1-13

Áttekintés

Most, mikor a posztmodernizmus azt hirdeti, hogy a tétéleket és világnézeteket le kell bontani és felül kell vizsgálni, sokan azt is szeretnék felülvizsgálni, mi az emberiség valódi szükséglete, mit jelent a remény és mi ennek az alapja. Most az Istenről szóló bibliai igazság szemszögéből vizsgáljuk a reményt és azt, hogy ki a valódi reménység forrása. A válsághelyzetekben olyan reményre van szükségünk, ami az Isten ígéreteibe vetett, szilárdan megalapozott bizalom, nem pedig egy önmagunk által kialakított vágy. Jelen tanulmányunknak több tanulsága is van. Először is, Isten kitágítja a látókörünket, hogy önmagunkat és a tapasztalatainkat a megváltás történetének és a profetikusan eseményeknek a tágabb keretébe tudjuk helyezni. Ez a valóság Dániel, Habakuk és Jób életében mutatkozik meg. Másodsor, Isten Teremtőként és Megváltóként nyilatkoztatja ki magát nekünk, mint aki szeret bennünket és mindig velünk van. Harmadsor, Isten feltárja előttünk velünk kapcsolatos és ránk vonatkozó terveit. Nem eldobható elemek vagyunk egy-egy válsághelyzetben, hanem Isten teremtett világának, az életnek és terveinek nélkülözhetetlen részei. Még ha krízisben vagyunk is, Isten nem engedi, hogy elveszünk. Jn 10:10-15, 28, 29 verseiben Jézus kijelenti, hogy a juhain vagyunk, Ő pedig a Pásztorunk, velünk kapcsolatos tervei az örök életre szólnak. Senki nem ragadhat ki bennünket az Ő, illetve Atyánk kezéből. Igen, Isten különféle próbákba engedhet bennünket, de e válsághelyzetekben növekedhetünk.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. A megváltási terv és a profétai események tágabb keretének megértése igen fontos abból a szempontból is, hogy ápoljuk magunkban a reményt, ami segít győzni az életpróbákban.
2. A remény bibliai forrása abban rejlik, hogy megértjük, kicsoda Isten, Ő mellettünk áll és tervei vannak velünk, ránk nézve.

Kommentár

Remény az Újszövetségben

Isten a bűn miatt bekövetkezett válság első pillanataitól kezdve beleszólt a reményt történelmünk szövetébe, megígérte, hogy megment és helyreállítja országát. Ezt a témát röviden tanulmányozva meglátunk néhány fontos szempontot: 1. Az Újszövetségben Pál apostol dolgozza fel a legmódszeresebben a remény témáját. 1Korinthus levelében három fő keresztény erényt sorol fel, ezek a hit, a remény és a szeretet (1Kor 13:13). A három között a legnagyobbként a szeretetet nevezi meg, más-hol azonban kifejti, hogy a hit és a szeretet is a reménységből fakad (Kol 1:5, ERV-HU). A remény „biztos és erős horgonya lelkünknek”, ám ez a horgony Jézus Krisztusban van, aki a mennyei szentek szentjében jár közben értünk (Zsid 6:19).

Pál a hitet is a reménnyel összefüggésben határozza meg (Zsid 11:1). Zsidók 11. fejezete felsorolja az évszázadok során élt hithősöket. Mindnyájan sok próbán mentek át (Zsid 11:33-38), és közös bennük az ígéretre és reménységre alapozott hit. Egyikük sem látta meg Isten ígéretének végső teljességét (Zsid 11:39), mégis előre tudtak tekinteni, látták az eljövendő országot, Isten örökkévaló királyságát (Zsid 11:15-16).

Pál a remény témáját a szenvedés összefüggésében elemzi. Dicsekszik szenvedésével, mert a szenvedés hosszútűrést terem, a hosszútűrés nemes jellemet, a nemes jellem reménységet (Róm 5:4; 12:12). Az apostol szenvedése és hatalmas válságai közepette is reménységgel volt tele (2Kor 4:9). Amikor fenyítést kapunk - magyarázta -, nem szabad feladnunk a reményt (Zsid 12:5). Az egész teremtettség küzd a „hiábavalósággal” a saját tűzpróbájában, nem önhibájából, hanem azért, mert Isten alávetette, de reménységben (Róm 8:20-24).

Róm 8:18-27-ben Pál részletesebben tárgyalja ezt a témát. Azzal a szenvedéssel kezdi, amit akkor átélt: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely majd megjelenik nekünk” (Róm 8:18). Nem áll meg az emberi szenvedésnél, hanem leszögezi, hogy az egész természet szenved (Róm 8:19-22). A szenvedés egy teljes csomag. A természet világában nincs kivétel. Ami az embert illeti, egész lényünk szenved: fizikai, erkölcsi, érzelmi és lelki valónk egyaránt (Róm 8:23).

Ennélfogva Isten megváltásának is az egész teremtettségre ki kell terjednie: a természetre, a testre, az érzelmekre, emberlétünk minden területére. Pál hangsúlyozza, hogy a helyreállítás terve a keresztényi reménységünk, ebben ment meg Isten. A helyreállítás ugyan egészen bizonyos, de még nem valósult meg a történelemben. Amit Isten megígér, az be is fog teljesedni (Róm 8:24; lásd még 1Kor 9:10). Reménység, mert még nem vált valóra, még a jövő tartogatja számunkra, mi „pedig azt reméljük, amit nem látunk, türelemmel várjuk” (Róm 8:25).

Igen, tapasztalunk szenvedést, csalódást, értetlenséget, képtelennek érezzük időnként magunkat arra, hogy megfelelően imádkozzunk, de a Szentlélek esedezik értünk Istennél (Róm 8:26-28). A lényeg, hogy bizunk benne és abban, hogy „*akik Istent szeretik, minden javukra van*” (Róm 8:28). Ezért állhatatosak a keresztények a reménységben (1Thessz 1:3).

A reménnyel kapcsolatos, alaposabb bibliakutatás még több szempontot feltár előttünk:

1. A bibliai remény nem önmagunkban, hanem Istenben horgonyzik (Zsolt 42:11; 2Kor 1:9; 1Tim 6:17). A Szentháromság mindhárom isteni személye a remény forrása. Az Atya „*szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg*” (2Thessz 2:16; lásd még 1Tim 4:10; Tit 1:2). Krisztus Jézus és a kegyelem evangéliuma a reménységünk (Ef 1:12; Kol 1:27; 1Tim 1:1; 2Tim 1:1). A Szentlélek hozza el és ápolja a reménységet a hívők életében (Róm 5:5; 15:13; Gal 5:5). Isten nélkül nincs remény az életben, nincs szövetség sem, Istentől elidegenedve élünk (Ef 2:12; 1Thessz 4:13), de Krisztusban mindnyájunknak ugyanaz a reménységünk, amit Isten Izraelnek adott az evangélium által (Ef 3:6; Kol 1:23). Péter apostol kifejti, hogy Isten az Atyánk, „*aki nagy irgalmából újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által*” (1Pt 1:3).
2. A bibliai reménység tartalma Isten ígérete, hogy Jézus Krisztus által megment a bűneinkből, a halálból és a szenvedésből. Máté Ézsaiást idézi, amikor Jézusról mint a nemzetek reményéről beszél (Ézs 42:1-4; Mt 12:21). Jézus elmondta: Ábrahám remélte, hogy meglátja a Messiás napját (Jn 8:56). Ez a hit általi megigazulás reménységét jelenti (Gal 5:5).
3. A reménység már a jelenben is valóságos. Az üdvösség reménye biztos Jézus kereszthalála által. Ez már ebben az életben is sok áldást

jelent lelkileg (mint például az Istennel való kapcsolat) és pszichológiai szempontból (békesség, derűlátás stb.) is. Isten dicsőségének reménysége (Róm 5:2) az, hogy hit által, kegyelemből igazulunk meg mi, bűnösök, Isten így ad nekünk békét Jézus Krisztusban (Róm 5:2-3). Ez „nem szegyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5:5). Ez a remény nem hamis, épp ellenkezőleg! Isten konkrét tettein alapul, vagyis azon, hogy „Krisztus... a maga idejében meghalt az istentelenekért” (Róm 5:6). Bemutatta szeretetét (Róm 5:8), megment a bűneinkből és megbékéltünk általa Istennel (Róm 5:9-11).

4. Azonban Krisztus első eljövetele, kereszten hozott áldozata korántsem jelenti a megváltás történetének végét. Pál apostol állítja, *„ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”* (1Kor 15:19). Ezért a feltámadt Úr Jézus Krisztusban bízunk, aki feltámaszt az örökké tartó, dicsőséges életre (Kol 1:5, 27; Tit 1:2; 3:7; Zsid 10:23; lásd még 2Kor 1:9; 1Tim 4:8). Pál kijelentette, hogy a feltámadás reménysége miatt üldözték (ApCsel 23:6; 24:15). A feltámadás nem egy általa kitalált gondolat volt, hanem ugyanaz a reménység, amit Isten adott Izrael atyáinak (ApCsel 26:6; 28:20). Ábrahám sok nemzet atyja lett, mert *„reménység ellenére reménykedve hitt”* (Róm 4:18), bízott Istenben, *„aki a holtakat megeleveníti, és azokat, akik nincsenek, előszólítja mint meglevőket”* (Róm 4:17). A feltámadásba vetett reménységünk Jézus második eljövetelének fog teljesülni. Ez a keresztyének áldott reménysége (Tit 2:13).
5. Pontosan ez a reménység jelentette Izrael népének elhívását, identitását, szellemiségét, életét és küldetését (ApCsel 26:7). Az üdvösségnek ezt a reménységét Isten kínálja fel Krisztus által, a pátriárkákon, Izraelen, később pedig az egyházon keresztül (Róm 15:4; 1Kor 1:7; Ef 2:12). Részesei vagyunk a munkának, hogy közvetítsük minden embernek. Isten megígérte Évának, hogy az ő magva lesz a világ szabadítója (1Móz 3:15). Megígérte Ábrahámnak, hogy általa, illetve magva által nyer áldást és üdvösséget a föld minden nemzetsége (1Móz 12:3, 7; 18:18; Róm 9:4; Gal 3:8, 15, 16). Megígérte Dávidnak, hogy magva örökké a trónon fog ülni (Róm 15:12; lásd 2Sám 22:51; Ézs 11:1-2).
6. Isten népére mondott áldásában Pál a szenvedések közepette is felidézi a reményt: *„A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hitben, hogy bővüljökjete a reménységben*

a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13; 2Thessz 2:16). A reménység a keresztény fegyverzetében a sisak szerepét tölti be (1Thessz 5:8).

Gyakorlati alkalmazás

Dániel a várakozás hasonló tapasztalatán ment át, mint Habakuk. Élete vége felé várta a Jeremiás által megjövendölt, 70 éves fogság végét (Jer 25:11-12) és Isten szabadításának teljességét. Isten azonban kinyilatkoztatta neki, hogy a szenvedés és a halál története további 70 héttel meghosszabbodik (490 évvel). Sőt mi több, ez az időszak további 1810 évig folytatódik a plusz 70 hét után, kerekén 2300 évig! Vannak olyan keresztények, akik nem kedvelik a próféciákat, mert úgy érzik, hogy borús képet festenek. Talán nem is szükséges mindig a próféciákra fókuszálni, de jönnek pillanatok és élethelyzetek, amikor muszáj a nagyobb képet szemlélni, bármilyen fájdalmas is a próféciák válasza. Ezt a nagyobb képet a próféták által adott isteni kinyilatkoztatásban találjuk. Ezek nélkül - beleértve az apokaliptikus próféciákat is - Isten népe kétségbeesetten küzdene azért, hogy ápolja a reményt, miközben egyre több és több globális, illetve személyes krízist él át. Hogyan segít bizni Istenben és gondviselésében a prófétai kinyilatkoztatás által adott nagyobb kép? Hogy segítenek ezek a próbák közötti győzelemhez?

AZ APA ENGED

Írta: Andrew McChesney

Négy nappal a keresztség után a gonosz szellemek megparancsolták Eduardónak, hogy ölje meg a családját, mert máskülönben Junior és az anyja tönkre fogják őt tenni, mivel imádkoznak érte. Az apa az első alkalommal vette a bátorságot, hogy visszakérdezzen: „Hogyan? A mi imáink nem erősebbek az övéknél?” A szellemek azt felelték, hogy vegyen jegyet egy hajóra, amely az öt sziget egyikére megy, ahol candomblé papok várják. Csak egy hajóra volt már jegy, amely Coaira ment. Ott élt egy nagybátyja.

A nagybácsi egy családi összejövetelt szervezett Eduardo tiszteletére. Az egyik rokon megveregette a férfi vállát és ezt mondta: „Fiam, itt az idő, hogy abbahagyd! Egész életedben a gonosz szellemeket szolgáltad, most itt az ideje, hogy Istent szolgálj!” Megkérdezte, hogy ők protestánsok-e, mert emlékezett arra, hogy a szellemek óvták őt a protestánsoktól. A válasz az volt, hogy „mindannyian azok vagyunk.”

Másnap az apa aggódva hívta fel a templom egyik papját tanácsért, de a nagybácsi hallva az egész beszélgetést, megkérdezte: „Fiam, tudad, hogy Jézus kiüzte a szellemeket?” „Hogyan tette ezt?” - kérdezte Eduardo. A nagybácsi elmesélte, hogy Jézus megszabadított valakit, akit egy egész légió szállt meg. A férfi visszaemlékezett arra, hogy amikor a keresztségre ment, egy légió kísérte őt is. Aznap este a nagybácsi elmesélte, hogy a szellemek megölték a bibliai Jób fiait. A történet végén Eduardo kijelentette, hogy meghozta a döntését és meg fogja ismerni az adventisták Istenét. Kérte, hogy imádkozzanak érte, mert a gonosz biztosan megpróbálja megölni őt. Amikor hazaért, bejelentette a döntését a családjának, hogy kész követni az ő Istenüket.

Látni a láthatatlant

Alapige: Zsidók 11:27

Igeszakaszok: Ézsaiás 40:27-31; János 14:1-14; Róma 8:28-39; Efezus 1:18-23

Áttekintés

Az 1Kor 13:13-ban említett három erény közül a következő a hit. A reményhez hasonlóan ez is összetett, része lelki és kapcsolati természetűnknek. Pál apostol a reménységgel és a láthatatlannal hozza összefüggésbe: „A hit pedig a remélt dolgok felőli bizonyosság és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Mivel Isten láthatatlan, csak hit által közelíthetjük meg (Zsid 11:6). Ám amint Zsid 11:1 is megállapítja, ez nem valamiféle emberi képzelgés, vagy önkivetítés az abszolútba. Épp ellenkezőleg: hitünk Isten ígéreteinek és a beteljesedett próféciáknak, a teremtésnek a bizonyítékából fejlődik ki. Bizonyítékunk van rá, hogy Atyánk gondot visel rólunk személyes életünkben és a kollektív történelemben, szeret bennünket, amit nyilvánvalóvá tett Fia testet öltésekor, amikor az Ige testté lett, köztünk járt és meghalt helyettünk (Jn 1:1-3, 14; 3:16, 36). Krisztus feltámadásának bizonyossága is megerősíti, hogy hatalma van a gonoszon, a bűnön, a szenvedésen és a halálon (Ef 1:18-21). Mindezek alapján a Bibliát tisztelő ember hit által „látja” a láthatatlant.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Kétely akkor ébred az emberben, amikor nem bízunk abban, hogy Istennek van megoldása a problémáira.
2. Hitünk legszilárdabb alapja Krisztus: az Ő testté létele, értünk hozott áldozata és feltámadása. Ő Isten bizonyítéka arra, hogy képes magára venni a bűneinket, a szenvedésünket és a halálunkat, hogy mi győzhessünk a próbáinkban.

Kommentár

„Látni Istent”

Keresztényként mit értünk azon, hogy „látni Istent”? Amióta a bűn elválasztott bennünket tőle, és kénytelenek vagyunk a szenvedés és halál

völgyében járni, vágyunk arra, hogy lássuk Őt. Csakhogy mit jelent ez a bűnös világban? Miután Jákób felébredt álmából, amelyben az eget a földdel összekötő létrát látott, arra jutott, hogy látta Istent színről színre (1Móz 32:30). Mózeset is olyan prófétaként ismerjük, aki színről színre beszélt az Úrral (2Móz 33:11; 4Móz 12:8; 5Móz 34:10). Ki is jelentette Izrael népe előtt, hogy „színről színre” szólt vele (5Móz 5:4). Izraelre mondott áldásában kérte Istent, hogy ragyogtassa rájuk és fordítsa feléjük arcát, úgy áraszson rájuk áldást, védelmet, gondviselést, békét és kegyelmet (4Móz 6:25-27). Amikor kifejezi vágyát, hogy jobban szeretné ismerni, Ő biztosítja: „arca” mindig Izrael népével fog menni (2Móz 33:14). Mózes azonban még több színről színre való találkozást akar, és kéri az Urat, hogy mutassa meg neki dicsőségét (2Móz 33:18; lásd még 3:6). Isten elmagyarázza Mózesnek, hogy senki sem láthatja arcát úgy, hogy életben maradjon (2Móz 33:20; lásd még Ézs 6:5), és az emberek csak úgy „láthatják”, amint megmutatja dicsőségét: nevét, jóságát, együttérzését, kegyelmét (2Móz 33:19, 21-23).

Dávid is vágyódik rá, hogy Isten arcát lássa. Mint a szenvedő Jób (Jób 13:24), ő is úgy érzi, mintha Isten elrejtene arcát tőle és népétől (Zsolt 13:1; 27:9; 30:7; 44:24; 69:17; 88:14; 102:2; 143:7; lásd még 3Móz 20:3, 6; 5Móz 31:17-18). Azonban bátorítást talál az ígéletben, hogy Isten nem rejtje el arcát a szenvedő igaztól (Zsolt 22:24; 24:6). Amikor a hívő bajban van, amikor a bűne miatt szenved, akkor is az Úrba veti reményét, aki megmenti és újra ráragyogtatja arcát (Zsolt 17:15; 31:16; 80:3; 51:9). Ezért Dávid szüntelen énekelheti: „Szívemben hallom, hogy azt mondod: *Az én arcomat kerestétek! A te arcodat keresem, ó, URam*” (Zsolt 27:8; 105:4; 119:58; 135)!

Isten népének vezetőjeként Dávid tudja, hogy Izrael csak akkor kap áldást, ha az Úr ráragyogtatja arcát (Zsolt 4:6). Nyilván érti, hasonlóan Jákobhoz és Mózeshez, hogy Isten arcának megpillantása jelképes, nem szó szerint értendő. Ez a jelkép arra utal, hogy Szentlelke által az Úr jelen van népe között, ez jelzi az isteni megbocsátást, az üdvösséget, a bizonyosságot, a gondoskodást, a gondviselést, a védelmet, az egészség és a béke áldásait, a prófétai kinyilatkoztatásokat, a nép életében és küldetésében megvalósuló isteni vezetést. Mindezek a dolgok és tapasztalatok jelentik azt, hogy hit által látjuk Isten arcát.

Persze nem láthatjuk Istent a maga isteni valóságában. Az univerzumban élünk, Isten velünk van, de ugyanakkor természetfeletti is, túl van a mi valóságérzékelésünkön. Mi halandóak vagyunk, Ő halhatatlan. Mi bűnösök vagyunk, Ő szent. Ezért egészen egyszerűen nem láthatjuk a maga valójában. Azt azonban megismerhetjük, amit és ahogyan kinyilatkoztat: dicsőségét a világegyetemben, teremett világának és országának területét. Kijelentései és gondoskodása által látható irántunk való szeretete és gondviselése. Ezért vonja le a következtetést Pál apostol Zsid 11:1, 6 verseiben: azt jelenti a hit a bűnös világban, hogy „látjuk” Isten létének és közelségének bizonyítékait és prófétai kinyilatkoztatásait. A szeretet például fizikailag „láthatatlan”, de látható annak a személynek a gesztusaiból, aki szeret bennünket.

Másrésről Istent szó szerint is „láthatjuk” a mi Urunk Jézus Krisztus testet öltésében. Isten volt, de emberré lett, hogy közöttünk lakozhasson. Benne láthatjuk Isten dicsőségét, kegyelemben és igazságban (Jn 1:14; lásd még Mt 1:23; Fil 2:6-9). Ezért jelenti ki János: *„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel érintettünk az életnek igéjéről – az élet megjelent, láttuk, tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk –, amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal”* (1Jn 1:1-3).

Azt akarta elérni János apostol a bizonyágtétele által arról, amit érintett, látott, hallott, hogy közösségünk legyen vele, vagyis osztozzunk tapasztalatában. Ez a közösség utal arra, hogy még miként „láthatjuk” Istent. A 34. zsoltárban Dávid felsorolja félelmeit, ugyanakkor hangsúlyozza azt is, hogy *„Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megszabadítja őket”* (Zsolt 34:8). Aztán arra szólít, hogy *„Érezétek és lássátok meg, hogy jó az ÚR”* (Zsolt 34:9)! Az „érezzük” (ízleljük) meg, hogy jó az Isten szókép a személyes tapasztalat bensőséges jellegére utal. Miközben olvassuk János bizonyágtételét arról, hogy látja és hallja a testté lett Istent, mi is „megláthatjuk” Őt a Szentlélek közvetítése által (Jn 14:16-18; 16:14; Róm 8:2-17). Ezért Dávid leszögezi, hogy áldott és boldog az, aki őbenne bízik (Zsolt 34:9). Pál pedig úgy következtet, hogy sem *„nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver”* nem *„szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől”* (Róm 8:35).

A mi helyzetünkben Istent „látni” azt jelenti, hogy Igéje és a Szentlélek munkája által tapasztaljuk gondviselését, szeretetét és biztosítását, érezzük, hogy velünk van, szívünkben él a békéje, bizonyosságunk van állandó jelenlétéről. Ez a tapasztalat a hit.

Krisztus feltámadása, a mi szenvedésünk és halálunk

A feltámadás komoly szerepet játszik a keresztény teodiceában, valamint abban, hogy mivel magyarázzuk a gonosz eredetét, létezését és sorsát a világegyetemben. Három pontot világítunk meg e témában:

1. A Biblia Istenbe vetett hitünk és a jövőre vonatkozó reménységünk lényegként nevezi meg a feltámadást. Pál apostol kijelenti, hogy *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”* (1Kor 15:19). A bűn és a halál véget ér a feltámadással azok számára, akik Istenbe vetették bizalmukat.
2. A helyreállítást Krisztus feltámadása garantálja, hiszen bizonyítja istenségét. Egyetlen reményünk az üdvösségre Istenben van, aki magára veszi bűnünket és hatalmával fel is támaszt bennünket. Ha Krisztus nem támadt volna fel, ez azt bizonyította volna, hogy maga is csak megváltásra szoruló ember, mi pedig bűneinkben maradnánk. El kellene szenvednünk a bűn zsoldját, a halált (1Kor 15:12-17; Róm 6:23).
3. A feltámadásról szóló ígéret a legjobb magyarázat arra, miért engedte Isten, hogy övéi szenvedjenek és meghaljanak. Pál apostol megerősíti, mindez azért történt, hogy *„ne önmagunkban bízunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat”* (2Kor 1:9). Isten úgy mond „megengedheti”, hogy népe vagy gyermekei szenvedjenek és meghaljanak, mert Ő teremtette őket, következésképp újra is képes teremteni, illetve fel tudja támasztani őket. Akik Istenben bíznak, azoknak akkor is nemes dolog meghalni az Ő ügyéért, ha nem is lenne lehetőségük a feltámadásra. Amennyiben ez lenne a végkimenetel, Isten nem lenne az, aki egyedül képes életet alkotni a semmiből. Erőtlennek, önzőnek bizonyulna, mint amilyen a világegyetemben mindenki más. Ez esetben az emberek, akik az Ő oldalára álltak, a semmiért haltak volna meg, mert végül semmit sem tudnának bizonyítani Isten állításaiból. Isten azonban bizonyította, hogy hatalmas van feltámasztani a holtakat, ezért engedheti meghalni népét.

Ez az érvelés azonban csakis Istenre vonatkozhat, mert egyedül neki van hatalma a holtak feltámasztásához. Mivel az univerzumban senki más nem rendelkezik sem a teremtés, sem a feltámasztás hatalmával, senki más nem engedheti meg magának a világon, hogy engedje meghalni az embereket, vagy megöljön bárkit is. Ezért fogalmazta meg Isten a hatodik parancsolatot az emberiség számára (2Móz 20:13). Josh McDowell: *Bizonyítékok a keresztyén hit mellett* (Budapest, 2004, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány) c. műve „Krisztus istenségének alátámasztása – a feltámadás: tévedés vagy történelem?” című fejezetében kiváló összefoglalót találhatunk arról, hogy miért alapvető a feltámadás a keresztyén hitben.

Gyakorlati alkalmazás

1. *Minden gondotokat órá vessétek!* Amikor Péter apostol tanította a gyülekezeti tagokat, hogy Istenre vessék a gondjaikat (1Pt 5:7), nem az volt a szándéka, hogy lelki lazaságra vagy felelőtlenségre bátorítsa őket (2Pt 1:5-7). Jézus is arra buzdította a tanítványait, hogy ne aggódjanak, hanem bízzanak Istenben (Mt 6:25-33). Ugyanakkor arról is beszélt, hogy legyenek szorgalmasak és felelősségteljesek (Mt 24:45-51; 25. fejezet). Hogyan alkalmazzuk helyesen ezeket az ellentmondásosnak tűnő bibliai részeket az életünkben? Hogyan tudnánk átadni ezeket az elveket a gyülekezet fiataljainak?
2. Láttuk-e már Istent az életünk során? Hogyan erősíti ez a hitünket és belé vetett bizalmunkat még a próbák közepette is?

SZÖVETSÉGGKÖTÉS KRISZTUSSAL

Írta: Andrew McChesney

Egy héttel azután, hogy Eduardo átadta szívét Jézusnak, elkezdte megtisztítani a brazíliai Manausban levő templomot. Összegyűjtött minden szobrot és kőoltárt, amelyen áldozatokat mutattak be, amelyek előtt letérdeltek a gonosz szellemek imádatára. Elszállította a templomi kellékeket egy másik városba. Pénteken, amikor beült az autóba, a gonosz szellemek azt suttogták neki, hogy meg fogják ölni. Beszállt a kocsiba egy ember alakú sötét árnyék, ami három gonosz szellemből tevődött össze. Az apa Jézushoz imádkozott, kérte, hogy üljön mögé és segítse hazajutni. Erre a sötét árny eltűnt. Másnap, szombaton először ment el a gyülekezetbe. Épp úrvacsora volt. Amikor valaki megmosta a lábát, a bűnei leperegtek előtte. Olyan erő járta át, mint Junior keresztségekor.

Az apa és az anya összeházasodtak. Így már semmi nem gátolta a feleséget, hogy megkeresztelkedjen. A keresztség előtti nap Eduardo és Junior elmentek a gyülekezetbe, hogy hallgassák, amint az édesanya a kórossal próbál. Egyszer csak eldőlt egy létra, amit a díszítéshez használtak, a rajta levő emberrel együtt a földre döntötte Eduardót. Remegve feküdt a földön, ekkor két szellem elkezdte gyötörni. Junior odarohant az apjához és hallotta, amint a szellem azt suttogta, hogy meg akarta ölni az apját.

A kórus ezt énekelte: „Jézus, te vagy a Vőlegény, a Magvető, én Atyám és Pásztorom, a drága Gyöngy.” Az apa csak ennyit suttogott: „nagyon fáj.” Egy óra ima és éneklés után az apa jobban lett. Bár mindene nagyon fáj, másnap rész vett a felesége keresztségén. Az anya boldogan merült be a medence vizébe.

Isten dicsőségére élni

Alapige: Filippi 4:4

Igeszakaszok: Józsué 5:13-6:20; 2Kronikák 20:1-30; Zsoltárok 145;
Apostolok cselekedetei 16:16-34; Filippi 4:4-7

Áttekintés

„Hogyan énekelnénk az ÚR énekét idegen földön?” – keseregtek a zsidó foglyok Babilon folyóvizei mellett, amikor fogva tartóik azt parancsolták nekik, hogy énekeljenek Sionról (Zsolt 137:1-4). Mégis hogyan énekelhetnénk és dicsőíthetnénk Istent szenvedés és halál közepette? Ez a kérdés mutat rá a kereszténység egyik legnagyobb paradoxonjára. Ám ismét csak oda jutunk, amit a legfontosabb megértenünk: örömünk és dicsőítésünk forrása és célja maga Isten. Ez nem azt jelenti, hogy Ő rákényszerít vagy beprogramoz minket arra, hogy neki énekeljünk. Éppen ellenkezőleg. Ha igaz lenne, hogy eleve elrendel arra, hogy Őt dicsőítsük, akkor az egész világ egyhangúlag ezt tenné, de nyilvánvalóan nem ez a helyzet.

Inkább úgy fogalmazhatunk, hogy egyedül Isten lénye méltó a dicsőítésünkre, hiszen Ő a Teremtőnk és Megváltónk, Királyunk és Atyánk, Bíránk és Barátunk. Ő csodálatos! Igenis lehetséges Istent dicsőíteni a tűzpróbában, ha folyamatosan ez az alapállásunk, nem csak időnként. Továbbá a próbák idején a lelkünkben lévő dicsőítés onnan ered, hogy közösségünk van vele, mert ismerjük, szeretjük Őt és bízunk benne.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Az öröm és a dicsőítés az Istennel való mélységes és értelmes kapcsolatunkból ered, életünk része, életstílus.
2. A keresztény öröm és dicsőítés nemcsak egészségünk szempontjából és a próbák legyőzéséhez hasznos, hanem mások megmentésében is felhasználja Istent.

Kommentár

Öröm a szenvedésben

Horace Williams Jr., a díjnyertes *Unleash the Power of Prayer in Your Life* c. könyv szerzője nyolc olyan célt azonosít be, amelyeket Isten akkor ér el az életünkben, ha szenvedésbe enged bennünket. Williams szerint az Úr arra használja a szenvedést, hogy „leleplezze a bűnt az életünkben, fejlessze a hitünket, lerombolja a büszkeségünket, meghatározza az utunkat, kiárassza kegyelmét, megmutassa szeretetét, elmélyítse elkötelezettségünket iránta, reményt, vigaszt és örömet adjon” (Horace Williams, Jr.: *The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for his Purpose*. Kindle Edition, 2020, Black Lillie Press, 11. o.).

Williams elmondja, hogy „az öröm több mint egy eredménnyel vagy körülménnyel alapuló boldogság. Az öröm természetfeletti, gyönyörködés Istennek az életünkkel kapcsolatos céljaiban. Olyasvalami, amit Ő kínál nekünk fájdalmunk és szenvedésünk között. Nekünk kell az választanunk, hogy örömmel élünk. *»Én pedig hatalmadról énekelek, minden reggel kegyelmedet magasztalom; mert várom vagy és menedékem nyomorúságom napján«* (Zsolt 59:16)” (i. m. 90. o.).

Williams erre is következtet: „Az öröm tapasztalása nem jelenti azt, hogy többé nem érzek fájdalmat. Ehelyett azt jelenti, hogy Isten olyan helyre visz, ahol most már hajlandó vagyok megkérdezni tőle: *»Mit akarsz, Uram, mit lássak ebben a nyomasztó helyzetben«*” (i. m. 97. o.)? Williams azt érzi, hogy szenvedéseiben Isten jelenléte ad neki örömet, a jövőben pedig örök életet.

Szmirnai Polikárp dicsőíti Istent a máglyán

Antoninus Pius római császár (Kr. u. 138-161) folytatta Traianus császár keresztényüldöző politikáját és gyakorlatát. Kr. u. 155-ben a kis-ázsiai Szmirnában a tömeg egy keresztény csoportot hurcolt a hatóságok elé, hogy elítéljék és megbüntessék őket. Miután a keresztények nem voltak hajlandók elfogadni a birodalom isteneit, halálbüntetést róttak ki rájuk. A tömeg azt követelte, hogy hurcolják a város népe elé Polikárpot, a szmirnai gyülekezet püspökét. Az agg Polikárp János apostol tanítványa és barátja volt, befolyásos keresztény vezetőként ismerték Ázsiában és azon túl is. Amikor az amfiteátrumba vitték, a prokonzul próbálta rávenni, hogy tagadja meg a hitét és átkozza meg Krisztust.

Jézusnak ez a hűséges tanítványa így válaszolt: „86 éven át szolgáltam Öt, és sosem ártott nekem. Hogyan tagadhatnám meg a Királyomat, aki megváltott?” Amikor végül a helytartó máglyahalálra ítélte és a katonák odakötözték a máglyára, Polikárp fennhangon imádkozni kezdett és dicsőítette az Istent: „Uram, felséges Isten... Köszönöm, hogy méltónak találtál erre a pillanatra, és vértanúidhoz csatlakozva részesülhetek Krisztus kelyhéből... Ezért... áldalak és dicsőítelek téged! Ámen” (Justo L. González: *The Story of Christianity*. 1. köt. *The Early Church to the Dawn of the Reformation*. átdolgozott, frissített kiadás. New York, 2010, HarperCollins Publishers, 54. o.).

Polikárp csak egy volt a sok ezer keresztény közül, akik a bibliai szereplők példáját követve - Dávidhoz és Pálhoz hasonlóan - dicsőítették Istent az üldözések és az élet próbái közepette. A korai keresztények magasztalták Istent a lángok között, a máglyákon, a vadállatoktól hemzsegő amfiteátrumokban, a kereszteken, a börtöncellákban, a kínzókamrákban, és nem számolgatták cselekedetük ár-érték arányát. Szerették Istent, bíztak benne és nem haboztak radikálisan, véglegesen elköteleződni mellette. Nem tartották nehézségnek, hogy meghaljanak érte. Inkább kiváltság volt számukra szenvedni és meghalni szeretett Megváltójukért. Tétovázás nélkül bíztak Istenben, a feltámadás ígéretében. A halált egy pillanatnak tartották, amely után találkozhatnak Urukkal. Ellen G. White Dávidnak arról a tapasztalatáról írt, amikor szembesült fia, Absolon lázadásával. Megjegyezte, hogy a királynak szokása volt énekelni és dicsőíteni Istent a próbák idején: „Milyen érzései lehettek az atyának és királynak, akit ilyen kegyetlen igazságtalanság ért a fia részéről, és aki ebbe a szörnyű veszélybe került? A hatalmas, erős embert, a háborúban edzett férfit, a királyt, akinek a szava törvény volt, akit szeretett fia árult el - akinek sok mindent elnézett, és akiben balgán megbízott -, akivel igazságtalanul bántak és elhagyták azok az alattvalói, akiket a tisztelet és a hűség legerősebb szálai kötöttek hozzá, vajon milyen szavakban önthette ki most Dávid lelkének érzéseit? Legsötétebb megpróbáltatásának órájában Istenben bízott és így énekelte... (Zsolt 3:2-9)” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 691-692. o.).

A *nagy küzdelem* az „Üldözés az első századokban” című fejezetében Ellen G. White leírja, hogyan adta az éneklés és Isten dicsőítése a legő-

szintébb és legmélyebb örömet és békét a keresztényeknek a legsúlyosabb próbák és üldözések idején is: „Sokan Isten régebbi szolgálóihoz hasonlóan »kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsebb feltámadásban részesüljenek«.... Mindez Mesterük szavaira emlékeztette őket, aki azt mondta, hogy amikor Krisztusért üldözik őket, legyenek nagyon boldogok, mert nagy lesz jutalmuk a mennyben, mert korábban így üldözték a prófétákat is. És ők örültek, mert Krisztus méltónak találta őket arra, hogy az igazságért szenvedjenek, és győzelmi énekük felhangzott a lobogó lángok között. Hitszemükkel felfelé néztek, Krisztust látták és az angyalokat, amint a legmélyebb érdeklődéssel tekintenek le a mennyből és helyeslően figyelik kitarításukat. Isten trónjától egy hangot hallottak: »Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját« (Jel. 2:10)” (A nagy küzdelem. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 38. o.)!

A próbákban való örvendezés feltételei

A válsághelyzetben csak akkor tudjuk dicsőíteni Istent és örülni benne, ha biztosak vagyunk annak az ügynek, illetve személynek a jóságában és igazságában, akiért küzdünk. A mi esetünkben az ügy és a személy egy és ugyanaz. Lehetséges örvendezni a próbák és üldözések közepette, ha bízunk Istenben, megérjük Őt és terveit, meg vagyunk győződve igazságáról és jóságáról és arról, hogy Ő maga és ügye méltó a teljes, gyökeres elköteleződésünkre. A próbákban tanúsított öröm tehát annak felismeréséből fakad, hogy 1) Isten valóságos és jó; 2) Ő teremtett minket, az övéi vagyunk, szeret bennünket és mi is szeretjük Őt; 3) a nagy küzdelem valóságos, abban Sátán támadja Istent és bennünket, de Isten a mi oldalunkon van, mi pedig az övéi; 4) Isten megment bennünket a bűn és Sátán hatalma alól. Győz és mi is vele együtt győzünk Krisztusban; 5) Isten ügye vagy missziója, hogy üdvösséget hozzon az egész világnak minden szenvedést megér, amit el kell viselnünk.

Gyakorlati alkalmazás

1. Olvassuk el Hab 3:16-17 versét és gondoljuk át, hogyan örülhetünk a szenvedések közepette is. Hogyan dicsőíthetjük Istent a próbák pillanataiban?
2. A zene erőteljes motiváció az olyan tevékenységek idején, mint a munka, az edzés és a harc. Példának okáért a haderőknek szerte a világon megvan a saját zenéjük, ami a katonák morálját hivatott

emelni. Vizsgáljuk meg, mely zenék motiválnak bennünket a lelki életben! Mennyi örömet és békét nyerünk abból, ha dicsőítjük Istent és éneklünk neki?

3. Határozzuk el, hogy kívülről megtanulunk régi és új énekeket, és értelemmel, átérzéssel énekeljük azokat! Amikor nehéz helyzetbe kerülünk, énekeljünk! Egy ilyen tapasztalat hogyan segít győzni, hogyan emel fel?

NÖVEKEDÉS KRISZTUSBAN

Írta: Andrew McChesney

A feleség keresztsége után Eduardo komoly küzdelmeket élt át. Gonosz szellemek gyötörték éjszakánként, nem tudott aludni. Valahányszor megszállták, és meglátta a feleségét, a szellemek átkokat szórtak rá. A férj és a feleség imával és bibliaolvasással erősítették hitüket. Néhány bibliaszakasz különleges segítséget jelentett, amikor a férj a szellemekkel küzdött. Ilyen volt Jak 4:7, 2Thessz 3:3 és Jn 10:10, ahol ez áll: *„A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”* Ezeket az igéket imádkozták a reggeli áhítat közben.

A feleség leírt egy imát a férjéért, amit egy éven át minden reggel elimádkozott: *„Uram, a férjemért imádkozom, hogy teljes szívével hozzád térjen. Segíts teljes szívemből szeretni őt! Újítsd meg az iránta való szeretetemet! Átadom őt neked, és kérlek, áldd meg, hogy a te dicsőségedet keresse! Formáld olyan emberré, aki vágyik a követésedre! Segíts, hogy bátorítani és tisztelni tudjam! Jézus nevében, ámen!*

A férj közben elkezdte a keresztségre való felkészülést. Október 29-én szeretett volna megkeresztelkedni, Junior keresztsége után pontosan egy évvel. Tanulmányozta a Bibliát, érdeklődve nézte az adventista prédikációkat a YouTube-on, de más keresztény prédikációkat is meghallgatott, hogy tesztelje a tanításukat. Amikor ezeket hallgatta, a gonosz szellemek azt mondták neki, hogy inkább egy másik gyülekezetbe menjen, ne az adventistákhoz. Az apa abbahagyta más egyházak prédikációinak hallgatását. *„Most már tudom, hogy jó egyházban vagyok”* - mondta.

Szelíden a tűzpróbában

Alapige: Máté 5:5

Igeszakaszok: 2Mózes 32:1-14; Zsoltárok 62:1-8; Ezékiel 24:15-27; Máté 5:43-48; 1Péter 2:18-25

Áttekintés

A Biblia vallását a szelidség jellemzi. Mózes úgy ismerték, mint a világ legszelídebb emberét (4Móz 12:3). Dávid azt mondta, hogy „*a szelídek öröklik a földet*” (Zsolt 37:11). A próféták kijelentették, hogy Isten megáldja a szelídeket (Ézs 11:4; 29:19; 66:2; Sof 2:3; 3:11-12). Istent magát is szelídként jellemzi a Biblia, akinek szemében kedves a szelidség (Zsolt 25:9; 45:5; 147:6). Jézus is szelíd volt (Mt 11:29; 21:5; 2Kor 10:1), és a szelidséget a kereszténység alapjává tette (Mt 5:5). Az apostolok szintén szelídek voltak (2Kor 10:1), a keresztényeket is ugyanerre bátorították (Gal 5:23; Ef 4:2; Kol 3:12; 1Tim 6:11; 2Tim 2:25; Tit 3:2; Jak 1:21; 3:13; 4:6; 1Pt 3:14; 5:5). Miközben a világ birodalmi és országai olyan értékekre alapoznak, mint a bátorság, a hatalom és a katonai hódítások, Isten vallása szelidséggel, szeretettel, kegyelemmel építkezik és hódít. Isten szelidsége azonban nem jelenti azt, hogy gyenge lenne. Éppen ellenkezőleg: a szelidség Isten jellemének nélkülözhetetlen vonása, így viszonyul az univerzumhoz és hozzánk, bűnösökhöz is.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. A szelidség elengedhetetlen a kereszténységben. Ám fontos helyesen érteni, mit is takar, és hogyan éljük meg azt a mindennapokban. A bibliai alázat nem politikai számításból fakad. Abban áll, hogy őszintén nézünk a világra Isten legfontosabb jellemzőjének prizmáján, a szereteten át.
2. A keresztények nem szelídek önmagukban és önmaguktól. Szelidségük forrása a szeretetteljes, kegyelmes Isten: az Atya, a Fiú és Megváltó, Jézus Krisztus, valamint a Szentlélek.

Kommentár

Vajon a szelidség szolgálai lelkületet takar?

A kereszténységgel és az alázat, szelidség fogalmával szembeni egyik legsúlyosabb támadás a modern korban a német egzisztencialista filozófus, Friedrich Nietzsche (1844-1900) részéről érkezett. Nietzsche maga is sokat szenvedett, és filozófiájának ez volt az egyik kedvelt területe. Fiatalon elvesztette édesapját és családjának sok más tagját. Több komoly egészségügyi problémával küzdött, és élete utolsó 11 évét mentális betegség miatt az emberektől elzárva töltötte. Miközben a klasszikus nyelveket és filozófiát kutatta, különösen érdekelni kezdte az ókori görög kultúra és filozófia. Ezen a szemüvegen keresztül nézve azt a következtetést vonta le, hogy Európa elvesztette ősi lendületét, élénkségét. A vádlott? Nem más, mint a kereszténység! Nietzsche úgy gondolta, a kereszténység fosztotta meg Európát a hősiesség, az erő és nemeség ősi, görög és római kultúrájától. Szerinte a nyugatnak, avagy valójában az egész emberiségnek vissza kell térnie a klasszikus világszemlélethez, ha életben akar maradni, még hozzá fejlődve.

Nietzsche szerint kétféle morál van: az urak, előkelők, vasakarató emberek morálja, illetve a rabszolgák vagy a gyengék morálja. Az előkelők morálja megalkotja a saját értékeit, eldönti cselekedetei irányát, a következmények prizmáján keresztül értékeli azokat, hogy hasznosak (jók), vagy károsak (rosszak). Ennek alapján a függetlenség, az erő, a gazdagság, a nemesség, az optimizmus, a bőség és a bátorság a jó, míg a gyengeség és a szelidség rossz. A rabszolga-morál nem termel értékeket vagy kezdeményez cselekedeteket, csak reagál, vagy szembe megy az előkelők által felállított értékekkel, tettekkel. Miközben ez utóbbi a tettekre összpontosít, a rabszolga-morál jellemzője az ellenkezés, vagy ahogy Nietzsche fogalmazott: a titkos harag, neheztelés. Miközben a hatalmasok morálja elnyomó, a szolga-morál romboló, manipulatív; az előbbi inkább individualista, az utóbbi inkább közösségi (kommunista) színvetű.

Mivel a gyengék pusztán erővel nem képesek legyőzni a hatalmon lévőket, átértékelik és lebecsülik az előkelők értékrendszerét. Ahelyett, hogy élveznék az erősek morálját, alávett helyzetüket az abszolút igazság fogalomkörébe vetítik ki, így téve egyetemessé értékeiket.

Nietzsche szerint a kereszténység a gyengék, a rabszolga-morállal rendelkezők vallása. Saját szavaival: „A kereszténység pártját fogta mindannak, ami gyenge, alantas és félresikerült, eszményt faragott az erős élet öfenntartó ösztöneivel szembeni ellentétből; még a legerősebb szelleműek eszét is tönkretette azáltal, hogy azt tanította: a szellemiség legfőbb értékeit bűnösnek, félrevezetőnek, kísértéseknek kell érezni. A legszánalmasabb példa Pascal tönkremenetele, aki azt hitte, hogy eszét az eredendő bűn rontotta meg, holott csak kereszténysége tette ezt vele” (Friedrich Nietzsche: *Az Antikrisztus*. 2020, Helikon Kiadó Kft. 5. o.).

Nietzsche számára a kereszténység csak a szegények és gyengék egy újabb reakciója, amivel legyőzni és manipulálva irányítani akarják a hatalmon lévőket. A keresztények bebetonozzák magukat a szolgai sorba és nem is akarnak urai lenni saját sorsuknak. Ezért képmutató módon bűnösnek bélyegzik azt, amivel a hatalmasok rendelkeznek és erényként magasztalják mindazt, amivel a keresztények nem rendelkezhetnek, ráerőltetve az új erkölcsüket minden emberre.

Mivel a keresztények nem győzhetik le a gazdagokat és a hatalmasokat egyéb eszközökkel, kialakítottak egy másik módszert, hogy erkölcsükkel ellenőrizzék az erőseket. Ebben a keresztények gyengeségüket és másoknak való alávetettségüket az engedelmisség erényébe csomagolják. Mivel képtelenek bosszút állni, ezért kitalálták a megbocsátás erényét. Ehhez hasonlóan tervezték meg még az olyan erényeket is, mint a kegyesség, a szeretet, a kölcsönösség és az egyenlőség. Mindegy, milyen nemesnek is tűnnek ezek az erények sokak számára, Nietzsche úgy gondolta, a keresztény erkölcs elfogadhatatlan, irracionális, visszataszító, mert a keresztények arra használták fel, hogy visszafordítsák a világ hatalmasainak és előkelőinek a morálját, és rabságba, sőt, elnyomásba taszítsák őket. Nietzsche szerint a keresztény morál ellenőrzés alatt tartja és sötét tudatlanságba taszítja az embereket, közönségesek és szürkék lesznek tőle.

Nietzschének a keresztény morállal kapcsolatosan megfogalmazott kritikája és a szelidségre vonatkozó alapvetése a kereszténység elképesztően rossz értelmezése. Az alázat keresztényi erénye nem az erőtlenségből fakad, hanem Isten hatalmából, igazságából és szeretetéből. Amikor Jézust bíróság elé vitték és egy templomszolga arcul ütötte, Ő indoklást

várt erre az igazságtalan cselekedetre (Jn 18:23). Az evangéliumok világossá teszik, hogy nem azért halt meg a kereszten, mert nem volt módja a szabadulásra (Mt 26:53), hanem mert önként és szeretetből adta életét megváltásunkért (Jn 10:17-18; 18:4-11; 19:11; Fil 2:6-9). A keresztény alázat nem a félelem, hanem a szeretet eredménye.

Pál azt tanítja a keresztényeknek, hogy éljenek „teljes alázatossággal és szelidséggel, türelemmel, viseljétek el egymást szeretetben” (Ef 4:2). Kifejti, hogy örvendezzünk a szenvedésben, tudva, hogy „Isten szeretete kitöltötte szívünkbe” (Róm 5:3-5). A továbbiakban tisztázza, hogy Isten már akkor megmutatta szeretetét irántunk, amikor még gyengék és lázadók voltunk (Róm 5:6-8). János hangsúlyozza, hogy ez a Biblia igazsága: „Mi azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:17-21).

Azzal, hogy az embert erőtlennek nevezi, Pál nem írja le az emberiséget, hanem csak megállapítja az ember valóságos állapotát (lásd még Róm 3:26; 7. fejezet). A Biblia nem úgy utal az ember erőtlenségére, mint osztályharcra; minden embert erőtlenként jellemez a bűnnel és a halállal szemben. A bibliai kereszténység nem becsmérli az emberiséget, hogy majd ezzel a csalival rávegye őket az Istenhez fordulásra kegyelemért. Nem, a Biblia reálisan jellemzi az emberek bűnös állapotát, és úgy mutatja be Istent, mint aki önként és szeretettel megalázza magát, hogy megmentse az arrogáns, lázadó emberiséget (Jn 1:11-12; 3:16).

Valaki azt mondta, hogy igazán erősnek kell lenni az alázathoz. Igen, isteni erő szükséges ahhoz, hogy valaki szeresse a bűnös, öntelt, lázadó embereket. Jézus szelidségének egyik legemlékezetesebb példája az volt, amikor a keresztfán imádkozott azokért, akik megfeszítették és gúnyolták: „*Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk 23:34; lásd még Mt 12:15-20; ApCsel 8:32; 1Pt 2:21-23)! A szelidség a Lélek gyümölcsének egy gerezdje, Isten ereje számunkra, amit azért ad, hogy győzzünk a próbákban.

Mózes szelidsége és Isten haragja

Hogyan lehetséges, hogy a Biblia Mózeset, Isten szolgáját nevezi a legszelídebb embernek, aki valaha élt a földön, ugyanakkor Istent úgy mutatja be, mint aki haragos? Meg kell értenünk, hogy Isten haragja nem ellentétes a szelidséggel. Tulajdonképpen az a bűnre adott válasza, iszony,

amit a bűnnel szemben érez. Isten azonban szereti a bűnöst. Ha arrogáns lett volna, nem várt volna 1 600 évet, hogy az özönvíz előtti emberek visszatérjenek hozzá. 400 évet sem várt volna, hogy a kánaániták betöltsék gonoszságuk mértékét. Nem várt volna 1 500 évet, hogy az izraeliták végre hűségeseek legyenek hozzá. Sőt nem várt volna 2 000 évet sem arra, hogy a keresztények betöltsék küldetésüket. Amennyiben Isten arrogáns lett volna, rögtön kiiktatta volna őket. Ő azonban mindenkihez szeretettel és reménységgel közelít, hív, hogy térjünk vissza a vele való közösségbe.

Gyakorlati alkalmazás

1. Isten kommunikációja tökéletes. Nyíltan és érthetően elmondja, mi tetszik neki és mi nem. Nem hagy kétséget afelől, hogyan viszonyul a bűnhöz: elutasítja. Ugyanakkor nem alázza meg a bűnöst, hogy betörje. Inkább a bűn által létrehozott helyzetről beszél és megoldásokat kínál. Igen, a bűnre adott válasza egyértelmű, de hívja a bűnösöket, hogy béküljünk meg vele. Gondoljuk át, hogyan lehetnénk az életünkben, a családjunk körében, a közösségünkben szelídek, mégis könyörtelenek a bűnnel szemben!
2. Gondoljuk át azt az elképzelést, hogy életünk egy színház, amelyet más világok lakói szemlélnék és tanulnak belőle. Mondjuk el a szombatiskolai csoportban, mit érzünk és gondolunk ezzel kapcsolatban! Mennyiben változik az életünk, ha figyelembe vesszük ezt a szélesebb képet?

ERŐ JÉZUS NEVÉBEN

Írta: Andrew McChesney

Eduardo arra ébredt, hogy láthatatlan kezek fojtogatják, hiába próbálta eltolni őket. Végül ezt suttogta: „Uram, segíts nekem!” – de a szorítás csak erősödött. Amikor minden reménye veszni látszott, egy finom hangot hallott: „Kérd Jézust, hogy segítsen! Mondd ki Jézus nevét!” „Jézus, ments meg!” – kiáltotta. A láthatatlan kezek azonnal engedtek. A ziháló férfi életében először értette meg Jézus nevének hatalmát. Az ágyán fekve örömmel jelentette ki: „Jézus neve megszabadított! Jézus vére és áldozata megváltott!” Ettől kezdve Őt hívta segítségül, amikor a szellemek zaklatták.

Ahogy a keresztségi tanulmányok folytatódtak, Eduardo meglepetten vette tudomásul, hogy Isten elítéli a candomblé templomban gyakorolt spiritizmust. A Biblia sok helyen igazolja ezt, például 5Móz 18:10-14 szakaszában: *„Ne legyen köztetek... varázslást űző, se jelmagyarázó, kuruzsló vagy igéző! Ne legyen átokmondó, se szellemidéző, se jövendőmondó, se halottaktól tudakozódó. Mert utálatos az Úr előtt mindaz, aki ilyen cselekszik... Mert ezek a nemzetek, amelyeket elűzöl, jelmagyarázókra és varázslókra hallgatnak, de neked nem engedi azt meg Istened, az Úr.”*

A szellemek azt is mondták neki, hogy nem jó napot ünnepel, másikat kellene. Az igazi áttérés akkor jött, amikor az apa a holtak állapotáról tanult. A gonosz szellemek arra tanították, hogy a meghalt emberek lelke lebeg körülöttük, ezek a szellemek kísérik a candomblé vezetőket. A gonosz szellemek tovább zaklatták, de minél inkább támadták, annál inkább rábizta magát Jézusra. Eddig a sötétség útjára vezette az embereket, de eldöntötte, hogy saját tapasztalatából tanulva a világosságra fogja vezetni őket.

Várakozni a kemencében

Alapige: Galata 5:22

Igeszakaszok: 1Sámuel 26; Zsoltárok 37:1-11; Róma 5:3-5; 15:4-5

Áttekintés

A remény és az alázat – a próbákban való győzelem fontos eszközei – mindenképp összefüggnek a várakozással. Az a bibliai fogalom azonban nem annyira a várásról, mint a türelemmel való várakozásról szól. Ez a türelem nem csel, hanem a Lélek gyümölcseinek része. Isten népe türelmesen várakozik a tűzpróbában, mert Uruk is türelmes. Isten azért türelmes, mert szeretetteljes a jelleme és mert kiválasztja a legjobb pillanatot a beavatkozásra. Ezt a pillanatot úgy számítja ki, hogy a lehető legtöbb ember számára a lehető legtöbb időt biztosítsa az üdvösségre. Tehát újra kijelenthetjük, hogy a várakozás csak akkor lehetséges, ha bízunk abban, akire várunk.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Megértjük, hogy a türelmes várakozás a Lélek gyümölcseinek része és létfontosságú a próbákban való győzelemhez.
2. Akkor lehet türelmesen várakozni, ha ismerjük azt, akire várunk és bízunk is benne.

Kommentár

Isten türelme

Az egyik bibliai kifejezés így határozza meg Isten türelmét: „*késedelmes a haragra*” (Neh 9:16-17; lásd még 2Móz 34:6; 4Móz 14:18; Zsolt 103:8; Jón 4:2; Náh 1:3). Figyeljük meg, hogy ezek az igeversek a „*késedelmes a haragra*” kifejezést Isten jellemének egyéb leírásával összefüggésben használják, mint például: Isten „*kegyelmes, irgalmas*”, „*hosszútűrő és nagy kegyelmű*”. A Biblia ezen túl úgy mutatja be Istent, mint aki „*elhordozza*” az embereket (1Móz 18:17-33; 4Móz 14:27; 5Móz 8:2; Neh 9:30-31; Zsolt 78:38; Ézs 42:14; Ez 20:17; ApCsel 13:18; 1Pt 3:20). Azt is kihangsúlyozza, hogy „*nagy az irgalmassága és igazsága*” (2Móz 34:6), „*bűnbocsátó, könyörülő és irgalmas*” (Neh 9:17), ugyanakkor

„a bűnöst nem hagyja büntetlenül” (4Móz 14:18; lásd még Náh 1:3; 1Pt 3:20).

Isten türelmét tehát semmiképpen nem szabad összekeverni a közönyösséggel, az erőtlenséggel vagy a határozatlansággal. Ez nem annak a látszata, hogy éppen a legjobb időpontot keresi a bosszúra. Isten azért türelmes, mert végtelen a szeretete irántunk és minél többünket szeretne megmenteni. Pál költői kérdéssel él: „Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem érted, hogy Isten jósága téged megtérésre indít” (Róm 2:4; lásd még 9:22-24)? Péter azt is kijelenti, hogy a mi Urunk hosszútűrése üdvösség (2Pt 3:15), mert „nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késedelemnek tartják is, hanem hosszútűrő irántatok, nem akarva, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (lásd a tágabb szövegkörnyezetet: 2Pt 3:9).

A mi türelmünk

Isten hosszútűrésének bibliai magyarázata segíti a keresztényeket, különösen a hetednapi adventistákat, hogy megértsék, miért is tűnik késedelemesnek Jézus eljövetele. Néhány lényeges megállapítás:

1. A Biblia azt tanítja, hogy a türelem a keresztényi élet szerves része, ami Istentől származik. Az Úr hosszútűréssel ruház fel bennünket, valamint irgalommal, alázattal, szelídséggel, mert „minden és mindenkben Krisztus” (Kol 3:11) és mert Ő választott ki bennünket (lásd Kol 3:12). Jézus türelemmel munkálkodik bennünk (1Tim 1:16). Azért lehetünk türelmesek, mert Isten kiterjesztette ránk elhívását (Ef 4:1-2; 2Tim 4:2). A hosszútűrés a Szentlélek gyümölcsének része (Gal 5:22). Egy csomagban jön olyan keresztény erényekkel, mint a szeretet, a remény és a szelídség (Gal 5:22; Kol 3:12; Ef 4:1-2; 2Tim 4:2). A szeretet hosszútűrő (1Kor 13:4). A reménység képessé tesz a türelmes várakozásra (Róm 8:25). Az örömmel viselt hosszútűrés megerősít (Kol 1:11) és szilárd jellemet formál (Róm 5:3-4; Jak 1:3-4).
2. A türelem Isten végidei népének is kulcsfontosságú jellemvonása: „*Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét*” (Jel 14:12; lásd még 13:10)! A maradék megérti, hogy türelmesnek kell lennie az Úr eljöveteléig, ahogyan egy gazda is várja a gabona beérését az aratásig (Jak 5:7-8; lásd még Lk 8:15; 6:12; Zsid 10:36; Jel 14:14-20). Bátorságot meríthetünk a Habakuknak adott isteni utasításból, hogy ki kell tartanunk, még ha bizonyos végidei

proféciák teljesevé távolinak tűnne is: „Mert ez a látomás bizonyos időre szól, de a vége felé siet, és nem csal meg. Ha késik is, várjál rá, mert bizonnyal eljön, nem marad el” (Hab 2:3)! Isten felszólít: csendesedjünk el és ismerjük el, hogy Ő az Isten (Zsolt 46:11). Dávid is hangsúlyozza, hogy a hívőnek meg kell tanulnia várni az Úrra: „Várjad az URat, légy erős, bátorodjék a szíved, és várjad az Urat” (Zsolt 27:14)!

3. Ugyanakkor bizonyságok nagy fellege kísér bennünket az úton, akik mind példák a hosszútúrésben: „Azért mi is, akiket a bizonyságok ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – elszenvedte a keresztet, és Isten trónjának a jobb-jára ült” (Zsid 12:1-2). Nagy példaképeink között ott van Ábrahám (Zsid 6:15), a próféták és Jób, akik bizonyítják, hogy „az Úr igen irgalmas és könyörületes” (Jak 5:11). Jeremiás úgy döntött, hogy vár az Úrra, bármi történjék is. „Az ÚR az én örökségem, mondja a lelkem, ezért benne bízom” (JerSir 3:24). Mert „jó az Úr azoknak, akik várják őt; a léleknek, amely keresi őt” (JerSir 3:25).

Pál elmondja, ezek a példák arra szolgálnak, hogy segítsék kitartásunkat és reményt adjanak (Róm 15:4-5). Az újtestamentumi időszakot követően sokan türelmesen elviselték a megpróbáltatásokat és bátran tűrtek Isten nevéért, ügyéért. „Kitartó vagy, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál el” (Jel 2:3; lásd még Róm 12:12; 2Tim 2:24; 2Thessz 1:4; Jel 1:9; 2:19; 3:10). Természetesen Jézus a legnagyobb példaképünk. „Mert arra hívatatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek, aki bünt nem cselekedett, sem álnokság nem hagyta el a száját. Amikor szidták, nem viszonozta a szidalmat, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem ráhagya az igazságosan ítélőre” (1Pt 2:21-23).

4. Igen, életünkben vannak a türelemnek gyakorlati oldalai. A türelmetlenség viszont megrontja a jelenünket és ostobasághoz vezet (Péld 14:29; 15:18; 16:32; 25:15; Préd 7:8-9). A türelem azonban olyan erény, amit Isten ad a tűzpróbákban. Ez segít győzni és biztosítani az örök életet. A világ nehézségeivel kapcsolatban Jézus így tanácsol: „Kitartásokkal nyeritek meg lelketeket” (Lk 21:19). Pál apostol kijelenti, hogy Isten „azoknak, akik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök életet ad” (Róm 2:7). Ézsaiás prófétán keresztül pedig megígéri az Úr: „De akik az

Örökkévalóra várnak, akik benne bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, magasra szállnak, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak el, járnak, de nem merülnek ki” (Ézs 40:31, ERV-HU; lásd még Zsolt 37:7-9; 40:2).

Hosszútűrés a bizalomban

Ian rákos volt, kórházban feküdt. Kemény tél volt, különösen alacsony hőmérséklettel. Egyik reggel, amikor a nővér belépett a szobába, hogy ellenőrizze az állapotát, Ian elújságolta neki, hogy felesége, Anastasia jön hozzá aznap látogatóba. „Nem hinném - válaszolta az ápolónő -. Mínusz 30 fok van odakint!” A férfi visszavágott: „Ismerem a feleségemet, bízom benne! Ő különleges! Ha megígér valamit, azt mindenáron teljesíti.” Egy órával később Anastasia tényleg belépett Ian kórházi szobájába. Estefelé a nővér elmondta: „Komolyan kételkedtem benne, hogy a felesége eljön, de most már tudom, hogy valóban rendkívüli nő.” Várakozásunkat az határozza meg, mennyire ismerjük azt, akire várunk és mennyire bízunk benne. Ha ismerjük Istent és bízunk benne, nem esünk kétségbe, hanem türelmesen, tevékenyen várunk.

Gyakorlati alkalmazás

1. Türelmünk mindenképp megnyilvánul, és szükségünk van rá életünk minden területén: családjában, üzleti életünkben, egészségünk megőrzésében, lelki életünkben stb. A valódi hosszútűrés azonban mindig a Lélek gyümölcse. Írjuk le, hogyan fejlődöttünk az életünk különböző területein! Mire jöttünk rá? Milyen területeken lehetne tovább fejlődni? Hogyan valósulhat ez meg Isten segítségével?
2. A türelmetlenséget az éretlenséggel szokták összefüggésbe hozni. A gyerekek általában nehezen tudnak várni, viszont az érett emberek képesek türelmet gyakorolni. Aki érett személyiség, már tapasztalatból, a bizalom alapján megtanulta a várakozást. Értékeljük saját lelki érettségünket! Milyen tervet hozhatunk, hogy a türelmünket fejlesszük?

AZ UTOLSÓ TÁMADÁS

Írta: Andrew McChesney

Két héttel a keresztsége előtt Eduardo megmagyarázhatatlanul feszült lett, miután a vendégek péntek este, egy kiscsoportos bibliáórát követően elhagyták a házat. A nappaliban akart aludni. Az éjszaka a szokásosnál is sötétebb volt. A környéken elment az áram, így a ház és az utcák is koromsötétbe borultak. Hajnali egy óra körül Junior arra ébredt, hogy egy hang azt kiabálja: az apa nem fog megkeresztelkedni. Azután azt hallotta, hogy valaki bejön a szobájába. „Fiam, imádkozz velem – monda az apa –, az ellenség nagyon támad!” „Mit csináltok?” – kérdezte a feleség. Amikor a sikoltozásokat hallotta a nappaliból, térdre borult és elkezdett imádkozni. Ekkor hívta a férjét és Juniort, hogy együtt könyörögjenek Jézushoz, hogy űzze el a gonosz szellemeket.

Ima közben az apa mondta, hogy szomjas. Amikor Junior a konyhába ment egy pohár vízért, furcsa sötét foltot pillantott meg. Hívta az édesanyját és megkérdezte, hogy mi az. „Ez haj” – mondta az anyja. Amikor visszamentek, látták, hogy nagy hajtincsek hiányoznak az apa fejéről, mintha valaki találmra belevagdossott volna ollóval.

Eduardo másnap olyan kimerült volt, mintha nagyon megverték volna, ezért inkább otthon imádkozott, nem ment el a gyülekezetbe. Azért imádkozott, hogy Jézus legyen közel hozzá és többé ne engedje, hogy a szellemek bántsák. Zsolt 37:5-ben ezt olvasta: „*Bízd rá minden dolgodat, benne bízz, majd ő véghezviszi.*” Az apa megértette, hogy Jézus azt mondta neki, hogy ne féljen, el fogja vezetni a keresztséghez. Attól fogva a gonosz szellemek többé nem szállták meg, de továbbra is hallotta őket.

Meghalni, mint a mag

Alapige: János 12:24

Igszakaszok: 1Sámuel 2:12-3:18; 13:1-14; Zakariás 4; Róma 12:1-2; Filippi 2:5-9

Áttekintés

A halállal minden vallásban sokat foglalkoznak. A bibliai kereszténységben kétféle jelentése van. Egyrészt a bűn következménye, büntetése. Másrészt így kezdődik Istennel való életünk - azzal, hogy meghalunk a bűnnek. Csak akkor élvezhetjük igazán az életet Isten országában, ha meghaltunk a bűnnek. Ez vezet oda, hogy legyőzzük a bűn következményeként betört halált. Mindkettő azonban csak azért lehetséges, mert Krisztus meghalt értünk.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Ha meghalunk a bűnnek, az előkészíti a Szentlélek bennünk lakozását. A Lélek személyesen végzi jellemünk átalakítását Jézus Krisztus jellemének hasonlatosságára, Ő erősít meg arra, hogy áldozatkész szolgálatban és Isten iránti engedelmisségben éljük az életünket.
2. Ha nem halunk meg a bűnnek, énközpontú, önző életet fogunk élni, a bűn életét, amely a halálhoz vezet.

Kommentár

A jó és a gonosz tudásának fája (1Móz 2:9, 17)

Micsoda kifejező név! Isten még akkor nevezte el így a fát az Éden kertjében, amikor életük megőrzésére vonatkozó parancsot adott az első emberpárnak. „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17).

Jelen témánk szempontjából két kulcsfontosságú kérdést említünk meg. Először, a bibliai szakasz nem utal arra, hogy a tiltott fa gyümölcse valamiféle mérgező vagy tudatmódosító anyagot tartalmazott volna. Ellenkezőleg, Isten mindent jónak, sőt igen jónak teremtett. Nem alko-

tott semmi hiányosat, tökéletlent, rosszat vagy gonoszt (1Móz 1:21, 31; lásd még 2:1-3). A bűn és a rossz nem volt jelen a tökéletes teremtett világában - Ádám tette által lépett be (Róm 5:12). Ráadásul a kísértő kígyó erősen bizonygatta, hogy ha Éva eszik a tiltott fáról, a szeme megnyílik, olyan lesz, mint Isten, jónak és gonosznak tudója (1Móz 3:4-5). Éva „látta...”, hogy jó volna enni arról a fáról, mert kedves a szemnek, és kívánatos, mert bölcsé tesz, szakított annak gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett” (1Móz 3:6). A tiltott gyümölcs elfogyasztásának következtében „megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek” (1Móz 3:7). A fának nem az volt a neve, hogy Isten tudásának, vagy általánosságban a tudásnak a fája, hanem a jó és a gonosz tudásának a fája, vagyis az erkölcsre utalt.

A fa neve és 1Mózes 2-3. fejezetének beszámolója arra enged következtetni, hogy Ádám és Éva szemszöge, látásmódja, viselkedése és Istenhez való kapcsolata változott meg. Úgy döntöttek, erkölcsi értelemben engedetlenek lesznek, láznak Isten ellen. A „jó és gonosz” tudása a Bibliában erkölcsi érettségre utal, amikor egy ember felnőtt, autonóm, erkölcsi ítélőképességgel rendelkező személy lesz. A jó és gonosz tudása fájával kapcsolatosan az volt a lényeg, hogy ki a bíró, ki az erkölcsi mérce forrása. Azzal, hogy megtiltotta a fa gyümölcsének fogyasztását, Isten önmagát jelölte ki az erkölcsiség forrásának a földön, mint ahogy az volt a világegyetemben is. Amikor Ádám és Éva úgy döntött, hogy esznek a fáról, magukat tekintették az erkölcs forrásának. Az egy dolog, ha valaki gyakorolja az erkölcsi elveket, és Isten kinyilatkoztatásának prizáján keresztül megkülönbözteti egymástól a jót és a rosszat (5Móz 1:39; 2Sám 14:17; 1Kir 3:9; Ézs 7:16; Zsid 5:14). Az azonban már más, ha az ember önmagát teszi az erkölcs forrásává és mércéjévé Isten kinyilatkoztatása és parancsa ellenében. Ilyet tenni egyenértékű azzal, hogy az ember önmagát Istennek kiáltja ki, lázad Isten ellen, meg akarja dönteni a trónját.

A kígyó pontosan ezt javasolta (1Móz 3:4-5), és éppen ezt tette Sátán a mennyben, majd a földön is (Ézs 14:13-14; Ez 28:2, 12-17). Ezért mondta Évának a kígyó, hogy amely napon esznek a tiltott gyümölcsből, „megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói” (1Móz 3:5). Istenhez hasonlóvá lenni nem azt jelenti, hogy isteni természetünk lesz, hanem hogy az ember önmagát teszi meg saját erköl-

csisége forrásának, ő akarja meghatározni, mi a jó és mi a rossz. Ez az Istentől való függetlenedés és önrendelkezés, a lázadás cselekedete, amely azt jelenti, hogy Istent saját magunkkal, valaki vagy valami mással kíséreljük meg helyettesíteni, illetve pótolni.

Másodszor és következésképpen, a gyümölcs elfogyasztása Isten elleni lázadás, kísérlet arra, hogy az ember elfoglalja Isten trónját, és ez halálhoz vezet. Ezért figyelmeztette Isten rögtön Ádámot és Évát arra, hogy ennek halál a következménye (1Móz 2:17). Isten az élet egyetlen forrása (1Móz 2:7; 5Móz 30:20; Jn 1:1-4; 4:13-14; 6:32-35; 11:25-27; 15:1-5; Róm 6:23; Kol 1:16-17). Ha egy teremtmény Isten trónjára ül, az egyenlő azzal, hogy elszakítja magát az élet egyetlen forrásától, tehát gyakorlatilag halálra ítéli magát.

Az ilyen halál azonban nem természetes halál, hanem Istentől való tudatos elszakadás, döntés, hogy nem élünk Isten vezetése szerint (1Jn 3:4; Ézs 14:9-10, 16; Ez 28:2, 9, 16, 17). Ez az elkülönülés a bűn és a halál tulajdonképpeni lényege. Nem tudjuk, hogy Ádám és Éva mit gondoltak, amikor a „halál” szót hallották, de biztosan valami fenyegető szörnyűségre gondolhattak. Mi, akik 6 000 évvel később élünk, túlságosan is jól tudjuk, hogy a halál tragédia.

A halál a megoldás... a halálra

Van megoldás a halálra? Igen! Ezt az evangélium rövid összefoglalásából tudjuk: „*Mert a bűn zsoldja halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*” (Róm 6:23). Hogyan kapjuk hát meg az örök életnek ezt az ajándékát? Ellentmondásosnak tűnik, de az örök élet ajándéka halál által lehet a miénk! Kétféle halálra gondolunk itt. Először, Jézus Krisztus meghalt helyettünk és értünk; magára vállalta a mi halálunkat, és nekünk adta az örök élet reménységét (Jn 3:16; Róm 3:25; 5:8; 2Kor 5:21; 1Pt 1:18-20). Másodszor, saját halálunkra is történik itt utalás. Ez a halál azonban nem a bűneink büntetése, mert azt Jézus vállalta értünk. Itt a bűnnek való meghalásról van szó. Erre a halálra szükség van, ha az örök életet akarjuk élvezni Isten országában. A bűn az az uralkodó hatalom, ami távol tart bennünket Istentől (Róm 7:18-20, 23, 24). Ahhoz, hogy megszabaduljunk a hatalmától, meg kell halnunk a bűnnek és élnünk Jézusnak és a Szentléleknek (Róm 7:4-6). Ezt a keresztség jelképezi (Róm 6:1-4). Pál ábrázolja a legszebben ezt

a folyamatot: „Ha pedig eggyé lettünk vele az ő halálában annak hasonlósága szerint, akkor még inkább eggyé leszünk vele feltámadásában is. Mert tudjuk, hogy a mi ő emberünk övele megfeszítettett, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk övele. Mert tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert, hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer s mindenkorra, hogy pedig él, az Istennek él. Így tekintsétek ti is magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róm 6:5-11).

A „meghalni a bűnnek” kifejezésen a Biblia pontosan azt érti, amit ki is fejez. Nem azt jelenti, hogy az által nyerhetjük el az örök életet, ha valóságosan meghalunk. Nem, nem fizethetünk bűneinkért a saját halálunkkal. A halálban nincs megváltó érdem. Az üdvösség szempontjából az egyetlen valóságos halál, ami számít, Jézus Krisztus kereszthalála. A Biblia a „meghalni a bűnnek” kifejezéssel arra sem utal, hogy közönyösek legyünk a világgal szemben, mint ami a buddhista tanokban megjelent. Isten a világot tökéletesnek teremtette, hogy élvezzük és gondoskodjunk róla (1Móz 1:26-28; 2:15). Meghalni a bűnnek tehát azt jelenti, hogy elfogadjuk Isten uralmát és a Szentlélek munkáját az életünkben, és elutasítjuk a bűn hatalmát (Róm 8:1-11). Örömmel engedelmeskedünk Istennek és szolgáljuk Őt. Átalakulunk Krisztus képmására és gondolkodására, aki nem ragaszkodott a hatalmához, hanem megalázta magát, lejött a földre, felvette a mi állapotunkat, elfoglalta helyét közöttünk, hogy megmentsen bennünket (Fil 2:2-8).

Gyakorlati alkalmazás

1. Igaz, hogy vannak úgynevezett alapvető jogaink. Ám nagyon bonyolult, bűnös világban élünk, ahol túl gyakran veszik semmibe, vagy tiporják el őket. Olvassuk el Fil 2:1-9 verseit újra! A Fiú testté válása volt a próbák próbája. Hogyan segít Jézus példája átélni a próbákat, amelyeket a bűn teremt a világban, még ha ez azt is jelenti, hogy elveszítjük a jogainkat? Mi az alapvető elem számunkra ebben a szakaszban, ami megváltoztatja a nézőpontunkat életünk próbáival és az azokban való győzelemmel kapcsolatosan?
2. Sámuel története többet foglal magába, mint hogy egyszerűen meghalljuk valakinek a hangját, aki hozzánk szól. A lényeg, hogy engedel-

meskedünk annak, amit hallunk. A próféta neve önmagában is azt jelenti: „Isten meghallgatott” (1Sám 1:20). Az Úr meghallgatta Annát és kegyelmes volt hozzá (1Sám 1:17, 19, 20, 27). Sámuel is meghallotta Isten szavát és engedelmeskedett neki. Mivel először nem ismerte fel Isten hangját, Éli megtanította fiatal tanítványának, hogyan viszonyuljon Istenhez: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:9). Sámuel könyvének további része – valójában pedig az egész Biblia – arról szól, hogy az emberek meghallják Istent és engedelmeskednek, vagy nem. Egy bizonyos ponton már nem hallgattak Istenre, ezért Isten sem hallgatta meg őket. Az egyik nagy probléma az életben, hogy meghallgatjuk egymást, meghallgatjuk Istent (a kinyilatkoztatás által), de azt már elmulasztjuk, hogy szívünkbe zárjuk szavait és engedelmeskedjünk azoknak. Hogyan tudunk jobban odafigyelni családtagjainkra és valóban meghallani, amit mondani akarnak? Hogyan tudunk jobban odafigyelni Istenre és engedelmeskedni neki? Találjunk ki három módszert arra, hogyan tudunk értelemmel figyelni egymásra és Istenre, másként viszonyulni hozzájuk és az Úrhoz!

A KERESZTSÉG

Írta: Andrew McChesney

Végül elérkezett Eduardo keresztségének napja, amelyre feleségével és Juniorral érkeztek a brazíliai Manaus központi gyülekezetébe. Az imateremben 400-an gyűltek össze. Az egyház vezető lelkészei is ott voltak. Megkérdezték Juniort és az édesanyját, akik az első sorban ültek, hogy érzik magukat. „Jól vagyunk” - felelték boldog mosollyal. A lelkész elismerte, hogy ő nyugtalan egy kicsit, ezért így imádkozott: „Uram, segíts! Nem vagyok biztos a saját erőmben. Kérem a te békességedet, hogy biztos legyek a te erődben, amikor megkeresztelem Eduardot!”

Eduardo a második szinten öltözködött, és amikor már átöltözve ment lefele a lépcsőn, egy férfi rohant felé. Ahogy a tekintetük találkozott, a pupillája besűlyedt, és szemei tejfehérek lettek, majd összeesett és a lépcsőn fetrengett. „Azt a parancsot kaptam, hogy öljem meg!” - ordította. A zsebében olyan kés volt, mint amit Eduardo is használt valamikor állatok feláldozására. Mielőtt használhatta volna a férfi, a lelkész és több testvér közbelépett. Néhány perccel később Eduardo megkeresztelkedett.

A lelkész beszélt a gyülekezetnek a támadásról, majd előre hívott egy orvost, Luizt, hogy beszéljen az esetről. Az orvos sokszor volt vendég a gyülekezetben, de még nem keresztelkedett meg. „Máig nem értettem a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem valóságát - mondta -. Most láttam ezt az esetet. Hála Istennek, nem történt tragédia, ami csak Isten hatalmának köszönhető. Kardiológusként megnéztem a támadó pulzusát. Ennyire abnormális esettel még sosem találkoztam. Normális esetben nem lehet ilyen magas a pulzusa az embernek.” A tapasztalat következtében az orvos is megkeresztelkedett. A késes támadó egy ideje sátáni megszállás alatt volt, de a gonosz szellemek elhagyták, amikor a lelkész bibliaórákat adott neki. Eduardo keresztsége még legalább két embert vezetett Istenhez.

Krisztus a tűzpróbában

Alapige: Máté 27:46

Igeszakaszok: Máté 2:1-18; 27:51-52; Lukács 2:7, 22-24; 22:41-44; János 8:58-59; Róma 6:23; Titusz 1:2

Áttekintés

A Biblia legfontosabb tétele, hogy a bűnt és a szenvedést mi hoztuk létre, de Istenünk viselte el. A világ vallásaiban nincs más istenség, aki leereszkedne, hogy egy ilyen áldozatot meghozzon. Ezért nevezik a bibliai kereszténységet a szeretet és a kegyelem vallásának a teremtéstől a megváltásig. Isten kegyelméből teremtett meg bennünket (a hozzájárulásunk nélkül), mert szeretett; kegyelme által vált meg (szintén a hozzájárulásunk nélkül), mert szeretett bennünket.

Azonban mindkét esetben (teremtés és megváltás) van választási lehetőségünk, hogy elfogadjuk vagy elutasítjuk a kegyelmét. Ádám és Éva meghozták a döntést, hogy elutasítják Isten teremtői tettét. A lázadás útját választották, ami a megsemmisüléshez és a halálhoz vezet. Miután Krisztus kereszthalála által, kegyelemből megváltott bennünket, mindnyájunknak van választási lehetőségünk, hogy elfogadva Isten helyettes áldozatát, visszatérünk a fény, a kegyelem és a szeretet országába, vagy elutasítjuk a megváltást és eltűnünk az örök semmiben. Döntsünk ma! Válasszuk a szeretetet, a kegyelmet, az életet! Válasszuk Isten szeretetét, az Ő kegyelmét és életét. Ettől leszünk boldogok mi és a szereteteink, ez okoz örömet Istennek is.

A tanulmány témái: E heti tanulmányunk két fő témát világít meg:

1. Jézus Krisztus szenvedése nem csupán egy másik személy szenvedését jelenti. Az Ő szenvedése Isten szeretetének és megváltásának lényege. Értünk és helyettünk szenvedett, hogy örökre megmentsen bennünket a bűn, a szenvedés és a halál uralma alól.
2. Jézus szenvedése a Gecsemáné-kertjében, továbbá ennek jelentősége számunkra.

Kommentár

Jézus szolgálatának korai napjai

Igen, Jézus életének első óráitól kezdve tapasztalta az emberi tragédiát és szenvedést: tagadást, elutasítást, szegénységet, megaláztatást (egy jászolban született meg), fizikai szenvedést (körülmétélést), tömegmészárlást, üldözést, menekülést. Már gyermekkorában átélte, mit jelent az emberi szenvedés. Szolgálatának kezdetén, keresztségekor pedig belépett a tűzpróbába, amiért tulajdonképpen a földre jött. Miért keresztelkedett meg, ha nem volt benne bűn?

Természetesen azért, hogy példát adjon nekünk. Ellen G. White megjegyzi: „Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 83. o.). Ám azon túl, hogy példát adott számunkra, Jézus Krisztus keresztsége többet is jelent.

Pál apostol a halál és a feltámadás fogalomkörében fejt ki a keresztség jelentőségét: „Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámadt Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk” (Róm 6:3-4). Máshol kijelenti, hogy Isten „azt, aki bűnt nem ismert, bűné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21). Jézus azért jött a földre, hogy magára vegye bűneinket és meghaljon helyettünk, és cserébe miénk lehessen az Ő igazsága. Ellen G. White írja: „Amint kijött a vízből, Jézus imában borult le a folyóparton. Új, fontos korszak nyílt meg életében. Most nagyobb szintéren folytatódta életének küzdelmei. Bár a Béke Fejedelme volt, mégis kivont karddal kellett érkeznie... Senki a világon nem értette meg. Szolgálatá során egyedül járt. Anyja és fivérei nem fogták fel küldetését. Még tanítványai sem értették meg. Örök világosságban lakozott; egy volt Istennel, de földi élete magányban telt... Azonosult velünk, hordoznia kellett bűneink, bajaink terhét. A Bűntelennek éreznie kellett a bűn szegyenét... Egyedül járta az utat, egyedül hordozta a terhet. Tőle függött a világ megváltása. Letette saját dicsőségét és magára vette az emberiség gyengeségeit” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 83-84. o.).

Ez a csere látható jelképesen a keresztségben. Amikor Jézus megkeresztelkedett, nem saját megváltásáért keresztkedett meg, hanem szemléltette, hogy eljött magára venni a bűneinket és meghalni helyettünk. Amikor mi megkeresztelkedünk, akkor Jézussal együtt meghalunk saját bűneinknek, elfogadjuk az Ő igazságát. Lelki értelemben új életre táma-dunk fel a vízből.

Jézus a Gecsemánéban

A *Krisztus keresztye* c. művében John R. W. Stott (1921-2011), híres anglikán teológus és evangelizátor megkísérli úgy értelmezni Jézus Gecsemáné-kerti küzdelmét, hogy összehasonlíja Szókratész halál előtti vívódásával. Szókratész (Kr. e. 470-399) a nyugati filozófia és világnézet egyik alapítóatyja, körülbelül 70 éves volt, amikor az athéni bíróság halálra ítélte az ifjúság megrontásáért és istentelenségért (mert elutasította a város bálványait). Egy bizonyos mérgező bürökfajtából készült kivonatot kellett meginnia. Bár dönthetett volna úgy, hogy megszökik a kihallgatás és az ítélethirdetés elől, úgy határozott, hogy a városban marad és szembenéz a halállal. A kivégzés helyszínén tanítványai vették körül, akik sírtak tanítójukért. Amikor odaadták neki a méreggel teli poharat, derűsen vette át, majd bátran, egy hajtásra, fenéig kiitta (Platón beszámolója szerint, lásd Platón Phaidón c. dialógusában: *Euthyphro*, *Apology*, *Crito*, *Phaedo*, *Phaedrus*. Loeb Classical Library. London, 2005, Harvard University Press, 393-403. o.).

Jézus Krisztus a Gecsemáné-kertben töltötte utolsó óráit. Amikor kérte tanítványait, hogy „*maradjatok és virrasszatok*”, mert lelke „*szomorú... mindhalálig*” (Mk 14:34), ők elaludtak. Sőt egyik tanítványa pénzért elárulta, a többiek pedig elfutottak a kertből, miután a csőcselék megérkezett, hogy elfogja (Mk 14:10, 11, 50). Jézus - Szókratésszel ellentétben - gyötrődött a pohár felett, amit ki kellett innia. Nem vidáman és bátran vette át a poharat. Lukács evangélista rámutat, hogy „*halálos gyötrődésében még buzgóbban imádkozott, verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre*” (Lk 22:44), és közben könyörgött: „*Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*” (Lk 22:42)! Vajon Jézus, a testté lett Isten tényleg lehet a világ Megváltója, ha ennyire visszarettent attól a pohártól és a haláltól? Miért tűnik gyengébbnek, mint Szókratész? Vajon tényleg gyengébb? Stott ugyanilyen kérdéseket tesz fel, majd választ is fogalmaz: „Mi ez a pohár?

A fizikai szenvedéstől fél Jézus? Az ostor, a kereszt kínzásától, a barátai árulása, tagadása, elfutása, ellenségei gúnyolódása, ütései okozta mentális kintól? Engem semmi nem tudna meggyőzni arról, hogy a pohár, amitől Jézus félt, bármelyik is ezek közül, vagy akár mindegyik együtt, akármilyen fájdalmasak voltak is. Jézus testi, lelki és erkölcsi bátorsága nyilvános szolgálata során végig rendíthetetlen volt. Részemről nevenséges lenne feltételezni, hogy most ijedt meg a fájdalomtól, a kínzástól, a haláltól. Szókratész - Platón beszámolója szerint - az athéni börtöncellában »biztos kézzel vette kezébe a méregpoharat, s arca színe sem változott meg.« Aztán »ajkához emelte a poharat, majd nagyon derűsen, némán kiitta.« Amikor barátai sírni kezdtek, megfedtte őket »abszurd« viselkedésükért, és biztatta őket, hogy »csendesedjenek el és legyenek bátrak«. Félelem, szomorúság és tiltakozás nélkül halt meg. Tehát Szókratész bátrabb volt Jézusnál? Vagy inkább az a pohár másféle méreggel volt tele” (John R. W. Stott: *The Cross of Christ*. 74. o.)?

Stott arra következtet, hogy „a pohár, amitől Jézus visszariadt, teljesen másféle pohár volt. Nem a korbácsolás vagy a keresztre feszítés kínját jelképezte, sem pedig a megvetés és elárultatás okozta mentális szenvedést, hanem azt a lelki terhet, hogy magára veszi a világ bűneit, más szóval elviseli az isteni ítéletet, amit ezek a bűnök érdemelnek” (i. m. 76. o.). Szókratész ugyanazt a halált szenvedte el, amit bármely más, bűnös ember. Ahogy Stott rámutat, a keresztény mártíroknak is látszólag hősiesebb haláluk volt a máglyán, mint Jézusnak a kereszten. Jézus halála különleges volt, akár a keresztsége. Miközben mindenkire igaz, hogy bűnös emberként hal meg, Jézus, az Isten büntelen Fia olyan halált halt, ami Istennek a bűn feletti ítéletét mutatja. Ezért mondhatjuk ki azt is, hogy feltámadása a világegyetem történelmének egyedülálló, kivételes eseménye. Egyetlen ember - beleértve Szókratészt is - sem halhatott volna olyan halált, mint Ő és támadhatott volna fel. Egyetlen ember sem halhatott volna olyan halált, nem lehetett volna a világ Megváltója.

Ellen G. White is ír a pohár tartalmáról: „Eddig valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgetett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, mikor a Gecsemáné-kerthez közeledtek, furcsa módon hallgatóg lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjék és imádkozzék. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kinszenvedésének ezen az éjszakáján. Egész földi életén át

Isten jelenlétének a világosságában járt. Mikor olyan emberekkel került összeütközésbe, akik Sátán befolyása alatt voltak, Jézus azt tudta mondani: *»Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek«* (Jn 8:29). Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik. Az elveszett emberiség bűnét neki kellett elhordoznia. Az Úrnak mindnyájunk vétékét Reá kellett vetnie, Reá, aki pedig bűnt nem ismert (vö. Ézs 53). Olyan rettenetes, szörnyű volt számára a bűn, olyan nagy volt a súlya a vétéknek, amelyet neki kellett elhordoznia, hogy az Atya szeretetéből való örök kizárás félelme tört lelkére. Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: *»Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig«* (Jézus élete. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 590. o.)!

Gyakorlati alkalmazás

1. Emlékezzünk vissza a saját keresztségünkre! Hogyan értékeljük Jézus keresztségének fényében? Miként gazdagítja ez az új látásmód azt a tapasztalatunkat, hogy meghalunk a bűnnek és feltámadunk Krisztus országa számára? Hogyan mélyíti el ez az összefüggés Istennel való szövetségünket és Isten ügye iránti elkötelezettségünket minden körülmények között?
2. Az e heti tanulmány szombati része csodálatos gondolatsort tartalmaz arról, miért teremtette meg Isten a világegyetemet, az értelmes lényeket, ha tudta, hogy gonosz támad a teremtettségéből. Számára megérte, és számunkra is megéri. Különböznél soha nem is léteztünk volna. Sőt Isten megengedheti magának, hogy úgy gondolja: megérte, hiszen nemcsak ahhoz volt hatalma, hogy teremtsen, hanem - bűnbeesés esetén - ahhoz is, hogy megoldást adjon (magára vegye bűnünket), ami a megváltás és a feltámadás hatalma. Ez a gondolat hogyan változtatja meg az Istenről, a teremtett világról és a megváltásról alkotott képünket?

FELKÉSZÜLÉS JÉZUS ELJÖVETELÉRE

Írta: Andrew McChesney

A gonosz szellemek elcsendesedtek. Eduardo hiszi, hogy a keresztséggel Krisztus győzött Sátán fölött, ezért igyekezett annyira a gonosz megakadályozni azt. Békesség töltötte el a család otthonát. A feleség diakónus lett a gyülekezetben és énekel a kórusban. Junior 17 éves, most fejezi be a középiskolát. Eduardo 43 éves, már sok gyülekezetben beszélt a tapasztalatáról Brazíliában, aminek hatására sokan Istenhez tértek. Coariban, ahol az apa Krisztus mellett döntött, 16 ember adta át az életét Krisztusnak.

Eduardo a Szentléleknek, nem a saját történetének tulajdonítja a megtéréseket. Bibliákat árul, adott Szentírást az édesanyjának és a testvéreinek is, akikért imádkozik. Anyja jóval Eduardo keresztsége előtt abbahagyta a szellemek imádását, amikor megtudta, hogy a szellemek meg akarják ölni.

Eduardo örül új életének Krisztusban, de nagyon óvatos. Imádkozik, olvasza a Bibliát, különösképpen 1Pt 5:8-at: *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”* Mt 12:43-45 is sokat jelent számára. Eduardo nem fél. „Most már Sátánnak nincs hatalma fölöttem” - mondja a gyülekezetekben, amikor prédikál. Arról a napról álmodik, amikor szemtől-szembe látja majd Jézust. „Azért imádkozom, hogy az Úr soha ne adjon fel az értem való harcot. És azt is kérem, hogy én se adjam fel az Ő követését, hűséges legyek és mindvégig kitarthatok. Az a reménységem, hogy meg fogom látni Őt.